

Založna cena vez. 44 h.

ZGODBE SV. PISMA

za nižje razrede ljudskih šol.

S 47 podobami.

Nemški spisal

Dr. Friderik J. Knecht.

Poslovenil **Ivan Skuhala**, dekan v Ljutomeru.

Z dovoljenjem knezo-škofijskega lavantinskega, ljubljanskega
in krškega ordinarijata.

Šesti natis.

Odobril visoko c. kr.
ministerstvo za tk. in
bogocastje z odlokom
dne 17. junija 1893

št. 4751 za ljubljansko
škofijo in z dne 11. junija
1893 št. 13637 za lavan-
tinsko škofijo.

Duna, J. Wollzeile 38: B. Herder, zaloga.

(Slovenische Ausgabe.)

„Pustite otročiče k meni priti, in nikar jim ne branite,
kajti takih je Božje kraljestvo!“

Mark. 10, 14.

ZGODBE SV. PISMA

za nižje razrede ljudskih šol.

S 47 podobami.

Nemški spisal

Dr. Friderik J. Knecht.

Poslovenil **Ivan Skuhala**, dekan v Ljutomeru.

Z dovoljenjem knezo-škofijskega lavantinskega, ljubljanskega
in krškega ordinarijata.

Šesti natis.

Odobrilo visoko c. kr.
ministerstvo za uk in
bogočastje z odlokom
z dne 17. junija 1895

št. 4751 za ljubljansko
škofijo in z dne 11. junija
1896 št. 13637 za lavan-
tinsko škofijo.

Dunaj I, Wollzeile 33: B. Herder, zaloga.
1903.

Založna cena vez. 44 h.

412461

412461

Vse pravice pridržane.

29 MAY 1991

N 99100 336

ZGODBE STARE ZAVEZE.

1. Vstvarjenje sveta.

V začetku je Bog vstvaril nebo in zemljo. Zemlja pa je bila še pusta, prazna in temna. In Bog je rekel: „Bodi svetloba!“ In bilo je svetlo. To je bilo *prvi dan*.

Drugi dan je Bog rekel: „Bodi obnebje!“ In bilo je lepo, višnjevo obnebje, ki je nad nami.

Tretji dan je Bog rekel: „Vode, ki so pod nebom, naj se zberó na enem kraju, in naj se prikaže suha zemlja!“ In zgodilo se je tako. Suho je imenoval Bog *zemljo*, zbrano vodo pa *morje*. Dalje je Bog rekel: „Zemlja naj požene *travo*, *zelišča* in *rodovitno drevje*!“ Tudi to se je zgodilo. Zemlja je ozelenela, in rasla so zelišča in drevje.

Četrti dan je Bog rekel: „Naj bodo *luči* na nebu!“ In postale so luči: *solnce*, *mesec* in *zvezde*, da razsvetlujejo zemljo.

Peti dan je Bog rekel: „Naj bodo *ribe* v vodi in *ptice* pod nebom!“ In mrgolele so ribe v vodi in raznovrstne ptice so letale po zraku.

Šesti dan je Bog rekel: „Zemlja naj rodi vsakovrstne *živali*!“ Tudi to se je precej zgodilo. Naposled je Bog vstvaril *človeka*.

Sedmi dan je Bog počival in je ta dan blagoslovil in posvetil.

Krasni svet iz nič vstvarila
Nam je Božja roka mila.

2. Vstvarjenje in greh angeljev.

Bog je vstvaril tudi brezštevilna nevidna duhovna bitja, namreč *angelje*. Vsi angelji so bili dobri in srečni; toda niso vsi taki ostali.

Mnogo angeljev se je prevzelo in niso hoteli več Bogu pokorni biti. Nadangelj Mihael in drugi dobri angelji so se vojskovali s hudobnimi angelji. Hudobni

angelji so bili premagani in iz nebes v pekel zavrženi. Najvišji hudobnih angeljev se imenuje *satan* ali *hudič*.

Dobre angelje je Bog poplačal z večnim zveličanjem.

Prevzetnost se povsod spotika,

Sramota se za njo pomika.

Ponižno vselej kdor živi,

Pri Bogu milost zadobi.

3. Vstvarjenje prvega človeka in raj.

Ko je Bog človeka vstvaril, naredil je iz zemlje človeško *truplo* in mu vdihnil neumrljivo *dušo*. Tako je človek postal živo bitje. Bog ga je imenoval *Adama*, to je moža iz prsti.

Gospod Bog je za človeka zasadil prav lep vrt; imenujemo ga *raj*. V njem je bilo različno drevje z najslajšim sadjem. V ta vrt je Bog človeka postavil, da bi ga obdeloval. In rekel mu je: „*Od vsega drevja v vrtu smeš jesti; od drevesa v sredi vrta pa nikar ne jej; če boš od tega drevesa jedel, boš umrl.*“

Adam je bil še edini človek na zemlji. Tedaj je Bog dal Adamu trdno spanje, in mu je vzel eno izmed njegovih reber in je iz rebra naredil ženo. Ko se je Adam zbudil, pripelje mu Bog ženo. Adam se je razveselil ter je ženo imenoval *Evo*, to je, mater vseh živih.

Adam in Eva sta v raju prav srečno živela. Bila sta sveta in pravična in nista nič vedela o hudem.

Moja duša, hvali Gospoda, in ne pozabi njegovih dobrot. (Ps. 102.)

Kdor dobro stori,
Se zmir veseli.

Od tebe, Oče, vse imam,
Zato ti čast in hvalo dam.

4. Greh prvih starišev.

1. Hudobni duh je Adamu in Evi zavidal srečo. Da bi ju zapeljal, poslužil se je kače. Kača je Evi rekla: „Zakaj vama je Bog zapovedal, da ne bi smela jesti od vsakega drevesa v raj? “

Eva je odgovorila: „Saj jeva od drevja v raj; le od drevesa v sredi raja nama je Bog prepovedal jesti, da ne bi umrla.“ Kača je rekla: „Nikakor ne bodeta umrla, ako jesta od tega drevesa: ampak oči se vama bodo odprle in bodeta Bogu enaka.“

Eva je videla, da je sad lep in dober; utrgala ga je torej in jedla. Potem ga je dala možu in tudi on je jedel.

2. Zdaj so se jima oči odprle in spoznala sta, da sta naga. Sama sebe se sramujeta, ter si iz smokvinega listja krila naredita. In ko sta zaslišala glas Božji, sta se skrivala med drevjem v vrtu.

Gospod Bog pa zakliče: „Adam, kje si?“ Adam odgovori: „Bojim se te, ker sem nag, in zato sem se skril.“

Bog reče: „Kdo pa ti je povedal, da si nag? Ali si jedel od prepovedanega drevesa?“

Adam odgovori: „Eva mi je dala in sem jedel.“

Bog tedaj ženi reče: „Zakaj si to storila?“

Eva odgovori: „Kača me je zapeljala, da sem jedla.“

Bog vse vidi in vse vé,
Greh se delati ne sme.

5. Kazen za prvi greh in obljuba odrešenika.

Gospod Bog je rekel kači: „Ker si to storila, pre-kleta si med vsemi živalimi na zemlji. Sovraštvo bom naredil med teboj in ženo; ona bo tebi glavo strla.“

Ženi je rekel Bog: „Ti boš veliko trpela s svojimi otroci in boš pod moževo oblastjo.“

Adamu pa je rekel Gospod: „Zemlja bodi zavoljo tebe prekleta! Trnje in osat ti bo rodila! V potu svojega obraza boš svoj kruh jedel, dokler se ne povrneš v zemljo, iz ktere si vzet. Kajti prah si in v prah se boš povrnil.“

In Bog je Adamu in njegovi ženi naredil oblačilo iz kož ter ju je oblekel. Potem pa ju je izgnal iz raja.

Vse na svetu mora vmreti,
Vse za prvi greh trpeti.

Varuj, človek, greha se,
Vir nesreče vsake je.

6. Kajn in Abel.

Adamu in Evi je ljubi Bog dal dva sina. Prvi se je imenoval Kajn, drugi pa Abel. Kajn je bil kmetovalec, Abel pa ovčar. Abel je bil pravičen, Kajn pa hudoben.

Nekega dne sta oba Bogu darovala; Kajn je daroval od pridelkov zemlje, Abel pa najlepša jagnjeta izmed svoje črede. Gospodu je bil všeč Abel in njegov dar; Kajn in njegov dar pa ne. Zavoljo tega je postal Kajn tako jezen, da mu je obraz upadel.

Gospod je rekel Kajnu: „Zakaj si jezen in zakaj ti je obraz tako upadel? Ako dobro delaš, bodeš plačilo dobil; ako pa hudobno delaš, ti bode kaznen kmalu

za petami. Premaguj poželenje do greha in se mu ne udaj!“

Kajn pa ni poslušal Gospoda. Nekega dne reče svojemu bratu: „Pojdi, greva malo na polje!“ Ko sta bila na polji, vzdigne se Kajn zoper svojega brata Abela, ter ga ubije.

In Gospod je rekel Kajnu: „Kje je tvoj brat Abel?“

Kajn je odgovoril: „Ne vem. Sem mar jaz varuh svojega brata?“

In Bog mu je rekel: „Kaj si storil? Kri tvojega brata vpije z zemlje do mene. Zato bodi preklet na

zemlji! Kadar jo boš obdeloval, ne bo ti več dajala sadú. Potikal se boš in begal po zemlji!“

Kajn pobegne spred obličja Gospodovega in se je potikal po zemlji in ni nikjer pokoja našel.

Bog je Adamu in Evi dal namesto umorjenega Abela drugega sina, pobožnega Seta.

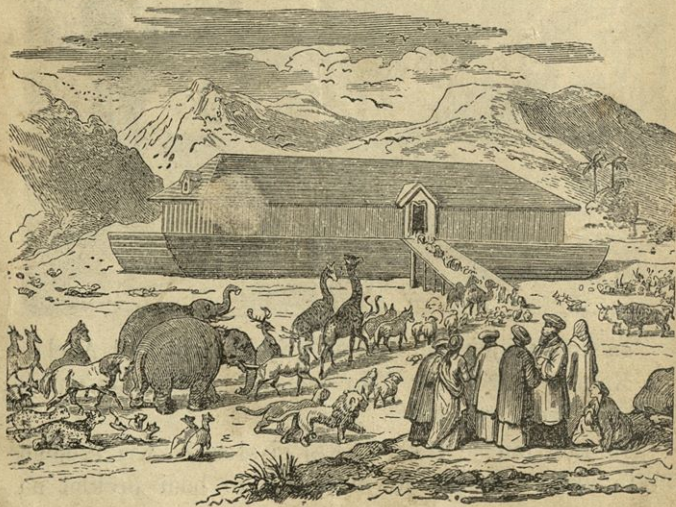
Bog bo povrnil vsakemu po njegovih delih. (Rimlj. 2, 6.)

Ne daj zavisti v srcu nič prostora;

Glej, vzrok je bila prvega umóra.

7. Pobožni Noe stavi barko.

Adam in Eva sta dobila še mnogo sinov in hčer, in sčasoma je vedno več ljudi bilo na svetu. Pa tudi

hudobija ljudi je bila vedno hujša. Zavoljo tega je Bog rekel: „Potrebil bom človeka z zemlje.“

Med hudobneži pa je živel pobožen in pravičen mož, z imenom Noe. Temu je Bog rekel: „Naredi si barko iz obtesanega lesa in omaži jo s smolo znotraj in zvunaj. Zgoraj naredi barki okno in ob strani vrata. Kajti, glej, povodenj bom poslal na zemljo in bom pokončal vse, kar je na zemlji. Ti pa in tvoja družina, pojdi v barko. Tudi od vseh živali vzemi v barko po dvoje in zraven še živeža za se in živali.“

Noe je storil vse, kakor mu je Bog zapovedal. Mnogo let je delal barko in ljudi opominjal k pokori. Toda ljudje niso marali za njegovo svarjenje, jedli in pili so in svatovščine obhajali.

Moj sin, ako te grešniki vabijo, ne vdaj se jim. (Preg. 1, 10.)
Bog pravičnega varuje,
Grešnika pa on kaznuje.

8. Vesoljni potop.

Zdaj je Gospod Noetu rekel: „Pojdi v barko; zakaj, dal bom deževati štirideset dni in štirideset noči. Vse žive stvari bom z zemlje potrebil.“

Noe je šel v barko. Ž njim so šli tudi njegova žena, trije sini in žene njegovih sinov in živali, kakor je bil Gospod zapovedal. In Bog je od zvunaj za njimi barko zaprl.

Tedaj se vse zatvornice neba odpró in deževalo je štirideset dni in štirideset noči. Vode so naraščale in vzdigovale barko nad zemljo. Zdaj so pač ljudje zdi-

hovali in jokali; vsi prestrašeni so klicali Boga in plezali na hiše, drevesa in gore. Toda bilo je prepozno in zastonj. Voda je stala petnajst komolcev nad najvišimi hribi. Barka pa je pod Božjim varstvom mirno plavala nad vodo.

Tedaj so bile pokončane vse stvari, ki so živele na zemlji, od človeka do živali, od ptice v zraku do črva v zemlji. Ostal je le Noe in kar jih je bilo ž njim v barki.

Blagor mu, kdor se Gospoda boji. (Ps. 111, 1.)

Le eno ti potrebno je:

Boga boj, dete, vedno se!

9. Noe pride iz barke in daruje.

Sto in petdeset dni je voda stala na zemlji. Tedaj pošlje Bog gorek veter čez zemljo. Voda je začela upadati in barka je obstala na neki gori.

Ko se je bila zemlja že čisto osušila, je Bog Noetu rekel: „Pojdi iz barke ti in vsi, ki so s teboj in vse živali.“

Noe je šel iz barke in ž njim vsi njegovi in vse živali. Da se zahvali Bogu, postavil je oltar in je Go-

spodu daroval. Bogu je bila ta daritev prijetna. Lepa mavrica se pokaže na nebu in Gospod je rekel: „Nikoli več ne bode povodenj pokončala vse zemlje.“

Rad hvaležnega se skaži;

Nehvaležnost vse sovraži.

10. Bog pokliče Abrahama.

Noetov zarod se je jako pomnožil, pa tudi hudobija je vedno naraščala. Ljudje niso več spoznali ljubega Boga. Mesto stvarnika so molili stvari ali celo mrtve podobe.

V tistem času je živel v mestu Ur pobožni Abraham. Njemu je Bog rekel: „Idi iz svoje domovine in pojdi v deželo, katero ti bom pokazal. *Jaz te bom storil očeta velikemu narodu in te oblagodaryl.*“

Abraham je veroval Bogu ter šel v deželo Kanaan. Onda se mu Gospod prikaže ter mu reče: „*Glej, to deželo bom dal tebi in tvojemu zarodu.*“ Od tistega časa se je Kanaanska dežela imenovala *obljubljena dežela*, ker je Bog to deželo bil obljubil Abrahamu in njegovemu zarodu.

Čez nekaj časa se je Gospod spet prikazal Abrahamu, ter mu rekel: „*Svojo zavezo storim s teboj. Jaz hočem biti s teboj in s tvojim zarodom; vi pa meni, svojemu Bogu, služite. V znamenje te zaveze se naj pri vas vsako dete možkega spola, kedar je osem dni staro, obreže.*“

Abraham je bil že devet in devetdeset let star, pa še ni imel nobenega otroka. Tedaj je Bog Abrahamu rekel: „Čez leto dni bo Sara, tvoja žena, sina dobila.“

Kdor zaupaš na Boga,
Nič ne boj se hudega.

Od rojstva do smrti povsod
Bom zvesto ti služil, Gospod!

11. Abraham hoče svojega sina Izaka darovati.

Ko je bil Abraham sto let star, dobil je sina. Imenoval ga je Izaka, ter ga osmi dan obrezal.

Ko je Izak odrastel, skušal je Bog Abrahama. Rekel mu je neko noč: „Abraham, vzemi svojega edinega sina Izaka, ktereга ljubiš, in pojdi na goro Mórijo in tam mi ga daruj v žgavni dar.“

Na vse zgodaj vstane Abraham, nacepi drv za žgavni dar in je naloži sinu Izaku na rame. On sam pa nese v rokah ogenj in nož. Na potu reče Izak: „Moj oče!“ Abraham odgovori: „Kaj hočeš, moj sin?“ „Glej,“ pravi Izak, „tukaj so drva in ogenj; kje pa je jagnje za žgavno daritev?“

Abraham je odgovoril: „Bog bode že skrbel za žgavno daritev, moj sin!“

Tako sta šla na goro. Na gori postavi Abraham oltar, položi nanj drva, zveže svojega sina Izaka, ter ga posadi na drva. Potem stegne svojo roko in prime za nož, da bi zaklal svojega sina. Pa glej, angelj z

nebes zakliče in reče: „Stoj, Abraham, nič žalega ne stori mladenču! Zdaj spoznam, da se Boga bojiš in da bi zavoljo Boga ne bil prizanesel niti svojemu edinemu sinu.“

Tedaj se Abraham ozre in zagleda ovna, ki je za roge med trnjem tičal. Abraham prime ovna ter ga daruje Bogu mesto svojega sina. In angelj Gospodov je spet z neba zaklical: „Tako govori Gospod: ker si to storil in nisi prizanesel svojemu edinemu sinu zavoljo mene, hočem te oblagodariti in tvoj zarod pomnožiti,

kakor zvezde na nebu. *In v tvojem zarodu bodo oblagodarjeni vsi narodi zemlje.*“

Potem se je Abraham s svojim sinom vrnil domu.

Tako je Bog svet ljubil, da je svojega edinorojenega sina dal. (Jan. 3, 16.)

Dober otrok vse stori

Hitro, ko se mu veli.

12. Jožefa bratje sovražijo.

Izaku je dal Bog dva sina; enemu je bilo ime Ezav, drugemu Jakob.

Jakob je imel dvanajst sinov. Predzadnjemu je bilo ime *Jožef*. Ta je bil izmed vseh najbolj priden, zavoljo tega ga je Jakob najbolj ljubil, ter mu dal napraviti lepo pisano suknjo.

Ko je bil Jožef šestnajst let star, pasel je s svojimi starejšimi brati črede svojega očeta. Tedaj je videl, da so njegovi bratje nekaj prav hudega storili; Jožef gre in jih zatoži pri očetu. Zavoljo tega so ga bratje sovražili in mu nič več niso mogli dati lepe besede.

Zgodilo se je nekikrat, da je Jožef imel čudne sanje. Pravil je svojim bratom: „Čujte, kaj se mi je sanjalo! Zdelo se mi je, da smo na njivi snope vezali. Moj snop se po koncu postavi, vaši snopi pa so se mojemu priklanjali.“ Na to so njegovi bratje rekli: „Ali hočeš mar biti naš kralj?“ In od zdaj so ga še bolj zavidali in črtili.

Če hudo vidiš, pa molčiš,
Se greha krivega storiš.

Bratje vsi in sestre smo,
Med seboj se ljubimo!

13. Jožef od svojih bratov prodan.

Nekega dne so šli Jožefovi brati s čredami daleč od očetovega doma. Tedaj rečejo oče Jožefu: „Idi in poglej, kako je s tvojimi brati in s čredami.“ Jožef hitro vboga in gre.

Ko ga bratje od daleč zagledajo, pravijo med seboj: „Glejte, sanjavec gre! Ubijmo ga in recimo, da ga je divja zver požrla.“

Ko je Jožef k svojim bratom prišel, slečejo mu pisano suknjo in ga vržejo v prazen vodnjak. Potem se vsedejo k jedi. Tisti čas pridejo tuji trgovci, ki so šli z vsakovrstnim blagom v Egipt.

Zdaj Juda bratom reče: „Kaj nam pomaga, ako bi umorili svojega brata? Boljše je, da ga prodamo in ne omadežimo svojih rok; saj je vendar le naš brat.“

Bratje mu pritrdijo, izvlečejo Jožefa iz vodnjaka, ter ga prodajo za dvajset srebrnikov. Tujci pa odpeljejo Jožefa v Egipt.

Jakob ni vedel, kam da je Jožef zginil. Žalosten je djal: „Divja zver je mojega Jožefa požrla!“ In dolgo je žaloval po njem.

Dober otrok staršev je radost,
Zloben njih nevolja in bridkost.

14. Jožef v Putifarjevi hiši.

Trgovci so Jožefa pripeljali v Egipt in ga prodali Putifarju, imenitnemu gospodu. Bog pa je bil z Jožefom in zato mu je šlo vse po sreči, kar je počel. Njegov gospodar ga je rad imel ter ga postavil čez vso svojo hišo.

Putifar pa je imel jako hudobno ženo, ki je hotela Jožefa v greh zapeljati. Ali Jožef je rekel: „Kako

bi mogel tako hudobijo storiti in grešiti zoper svojega Boga?" In ostal je stanoviten ter ni v greh privolil.

Nekega dne zgrabi Putifarjeva žena Jožefa za plašč in ga hoče držati, Jožef pa pusti plašč v njeni roki in zbeži. To hudobno ženo raztogoti. Pokazala je plašč svojemu možu in rekla: „Jožef je prišel k meni in me hotel v greh zapeljati. Ko sem pa zavpila, popustil je plašč in zbežal.“ Putifar je veroval svoji ženi: zato se je razjezil nad Jožefom in ga dal v ječo vreči.

Strah Božji je začetek modrosti. (Sir. 1, 16.)

Kdor laže, ga hudoba vodi,
Oh, to storiti, sram te bodi!

15. Jožef v ječi.

Pa tudi v ječi je Bog z Jožefom in mu da milost najti pri velikem ječarju. Ta mu je izročil vse jetnike.

Prigodi se pa, da sta veliki točar in veliki pek kralja Faraona bila v isto ječo vržena. Nekega jutra opazi Jožef, da sta oba jako žalostna. Vpraša ju: „Zakaj sta pa tako žalostna?“ Odgovorita mu: „Imela sva nocoj sanje in nikogar ni tukaj, ki bi jih nama razložil. Jožef pravi: „Ali ne pride razlaganje od Boga? Povejta mi, kaj se vama je sanjalo!“ Veliki točar prvi pripoveduje svoje sanje in pravi: „Videl sem pred seboj vinsko trto, na kateri so bile tri mladike; rastla je, ozelenela, cvetela in grozdje rodila. Imel sem v roki Faraonovo kupico; vzamem grozdja, ožmem ga v kupico in jo podam kralju.“ Jožef odgovori: „Sanje

pomenijo to-le: „Tri mladike so trije dnevi. V treh dneh te bo kralj zopet postavil v poprejšnjo službo. Takrat se spomni tudi mene in prosi kralja, da me reši iz te ječe, kajti po nedolžnem sem semkaj prišel.“

Na to reče veliki pek: „Moje sanje so pa te: Imel sem na glavi tri jerbase moke. V jerbasu, ki je bil na vrhu, pa je bilo mnogotere pekarije. In priletele so ptice in jedle iz jerbasa.“ Jožef odgovori: „Trije jerbasi so trije dnevi. Po treh dnevih ti bode kralj dal glavo odsekati in te obesiti, da bodo ptice trgale tvoje meso.“

Tretji dan potem je bil kraljev rojstni dan. Kralj se spomni velikega točarja in peka. Točarja postavi spet v prejšnjo službo, peka pa ukaže obesiti na kol. Točar se veseli svoje sreče, ali na Jožefa več ne misli.

Bog nad svojimi bedi!
Bridka solza njega gane;
Brez tolažbe ne ostane,
Kdor se njemu izroči!

16. Jožef povišan.

1. Dve leti potem je imel tudi kralj Faraon sanje. Sanjalo se mu je, da stoji kraj reke *Nil*. Kar pride iz vode sedem lepih in debelih krav, in se ob reki pasejo. Za njimi pride sedem grdih in suhih krav, ter so požrle one lepe in debele krave. V tem se je kralj prebudil. — Pa zopet je zaspal in imel druge sanje. Sedem polnih in lepih klasov je pognalo iz enega stebła;

za njimi je prirastlo sedem praznih in snetljivih klasov, ki so one polne požrli. Faraon se spet prebudi. Brž ko se je zdanilo, pokliče vse egiptovske modrijane, ter jim pripoveduje svoje sanje. Ni ga bilo, da bi mu jih bil razložil.

Zdaj še le se spomni veliki točar Jožefa, ter reče: „V ječi je mladeneč, ki je nekdam meni in velikemu peku sanje na tanko razložil.“

Kralj pokliče Jožefa, ter mu svoje sanje pove. Na to mu Jožef odgovori: „Sedem debelih krav in sedem polnih klasov pomeni sedem rodovitnih let. Sedem

suhih krav in sedem praznih klasov pa pomeni sedem nerodovitnih let. Tedaj bode nastala velika lakota. Naj si toraj kralj priskrbi modrega moža, ki bode od obilnosti sedmero rodovitnih let v žitnice spravil, ter imel zalogo za sedem let prihodnje lakote.“

2. Ta svet je bil Faraonu všeč. Rekel je Jožefu: „Bi li mogel najti moža, ki bi bil tako moder, kakor ti? Glej, postavim te čez vso egiptovsko deželo in tvojemu povelju naj bo pokorno vse ljudstvo.“ Potem sname Faraon prstan s svoje roke in ga Jožefu na prst natakne. Tudi zlato verižico mu obesi okoli vratu. Potem ga dá na svoj drugi voz posaditi, ter ukaže ga okoli voziti in pred njim klicati: „Priklanjajte se temu, ker je postavljen čez vso egiptovsko deželo.“

Kliči me ob dnevu stiske; otel te bom in me boš častil.
(Ps. 49, 15.)

Kar Bog stori, vse prav stori,
Če tudi nam se prav ne zdi.

17. Jožefovi bratje gredo v Egipt.

1. Prišlo je sedem rodovitnih let, kakor je bil Jožef napovedal. Jožef je po vseh krajih obilno žita spravil v žitnice. Nastopilo je pa tudi sedem nerodovitnih let in nastala je huda lakota. Jožef tedaj odpre žitnice in preskrbljuje s kruhom ves Egipt.

Tudi v deželi Kanaanski je bila lakota. Toraj reče Jakob svojim sinom: „Pojdite v Egipt in kupite, kolikor nam je treba, da lakote ne umrjemo.“ Tedaj

je deset Jožefovih bratov šlo v Egipt. Benamina, najmlajšega sina, pa je Jakob doma obdržal. Bal se je namreč, da se mu ne bi na potu kaj žalega pripetilo.

2. Bratje pridejo srečno v Egipt, stopijo pred Jožefa in se mu spoštljivo priklonijo. Niso ga spoznali. Jožef pa jih je brž spoznal ter se spomnil svojih nekdanjih sanj. Da bi jih skušal, govori ostro ž njimi in reče: „Vi ste ogleduhi in ste prišli deželo ogledovat.“

Odgovorili so mu: „Ne, gospod! Mi smo miroljubni ljudje in ne mislimo nič hudega. Prišli smo le nakupit živeža. Nas je dvanajst bratov; najmlajši je doma pri očetu, enega pa ni več.“

Jožef jim odvrne: „To je, kar sem rekel: ogleduhi ste.“ Potem jih da v ječo vreči.

Tretji dan pa jih izpusti iz ječe in jim pravi: „Hočem se prepričati, ali ste resnico govorili. Eden izmed vas naj ostane tukaj v ječi, vi drugi pa idite in nesite domu svoje žito; potem pa spet pridite in pripeljite svojega najmlajšega brata.“

Tedaj so bratje med seboj govorili: „Zaslužili smo, kar trpimo; pregrešili smo se namreč nad svojim bratom. Videli smo bridkost njegove duše, ko nas je prosil, pa ga nismo uslišali, zato je prišla nad nas ta nadloga.“

Bratje so mislili, da jih Jožef ne razume. Razumel pa je vse. Obrne se nekoliko od njih ter se razjoka. Potem ukaže Simeona v pričo njih zvezati. Svojim služabnikom pa zapove, naj onim vreče z žitom napolnijo in denar vsakemu skrivaj v vrečo nazaj denejo.

Tako se je zgodilo. Bratje naložijo žito svojim oslom ter odrinejo domu.

3. Doma očetu pripovedujejo vse, kar se jim je prigodilo. Ko potem izpraznujejo svoje vreče, najde vsaki svoj denar na vrhu v vreči. Vsi se prestrašijo, in Jakob pravi: „Ob vse otroke me bote spravili. Jožefa ni več, Simeon je vjet in zdaj hočete še Benjamina odpeljati. Ne pustim ga ne z vami v Egipt. Ko bi se mu primerila kakšna nesreča, spravilo bi me to od žalosti pod zemljo.“

Kogar Bog za ljubo ima,
S križi obiskuje ga.

18. Jožefovi bratje gredo drugokrat v Egipt.

1. Žito, ki so ga bili iz Egipta prinesli, je pošlo in lakota je še stiskala deželo. Zato reče Jakob svojim sinom: „Pojdite spet tje in kupite nam žita.“

Juda odgovori: „Mož, ki ondi zapoveduje, nam je rekel: Brez svojega najmlajšega brata ne smete priti pred moje obličje! Pusti torej mladeniča z nami iti, da ne umrjemo vsi. Jaz sem porok za mladeniča.“

Jakob se jim naposled uda in reče: „Ako že mora tako biti, storite, kar hočete. Vzemite s seboj darov za onega moža, in še enkrat toliko denarja, kakor prvo-krat, in zraven še denar, ki ste ga našli v svojih vrečah. Bog vsemogočni vam moža stori milostljivega, da z vami nazaj pošlje vjetega brata in tega mojega ljubega

Benamina. Jaz pa bom tačas, kakor bi bil zgubil vse otroke!“

2. Jožefovi bratje pridejo z Benjaminom srečno v Egipet. Ko jih Jožef zagleda in svojega najmlajšega brata ž njimi, zapove hišniku: „Pelji te ljudi v hišo, da bodo z menoj obedovali.“ Hišnik stori, kakor mu je bilo ukazano. Potem Simeona pripelje k njim.

Ne dolgo zatem pride Jožef k njim. Bratje se pred njim do tal priklonijo in mu izročijo svoje darove. Jožef jih prijazno pozdravi ter vpraša: „Ali še vaš stari oče živijo? So li zdravi?“ Bratje odgovorijo: „Naš oče, tvoj služabnik, še živijo in so zdravi.“ Ko Jožef Benamina ugleda, pravi: „Je-li to vaš najmlajši brat? Bog te blagoslovi, moj sin!“ In Jožef se urno obrne, hiti iz hiše in se razjoče; zakaj milo se mu je storilo v srcu.

Ko si je bil Jožef obraz umil, pride spet in reče: „Prinesite jedi!“ Jožef brate po starosti posadi okoli mize. Temu so se jako čudili. Jedli so in pili in so bili dobre volje.

Otroku, ki stariše ljubi, časti,
Bog srečo obilno in blagor deli.

19. Jožef še enkrat skuša svoje brate in še jim da spoznati.

1. Jožef se je hotel prepričati, ali so se njegovi bratje popolnoma poboljšali. Zato po obedu reče hišniku: „Napolni jim vreče z žitom in deni vsakemu

denarje zraven v vrečo. V vrečo najmlajšega pa deni še mojo srebrno kupo!“ Zgodilo se je tako, in bratje odidejo. Ko pa so bili nekoliko iz mesta, reče Jožef hišniku: „Hiti za možmi in reci jim: Zakaj ste kupo mojega gospoda ukradli? Veliko hudobijo ste storili!“

Hišnik dojde brate ter jim reče, kakor mu je bil Jožef zapovedal. Oni pa odgovorijo: „Kaj, mi da smo ukradli srebro ali zlato iz hiše tvojega gospoda? Pri katerem izmed nas se kupa najde, on naj umrje, in mi drugi bomo sužnji tvojega gospoda!“ Hišnik preišče vreče in najde kupo v vreči Benjaminovi. Tedaj raztrgajo bratje svoja oblačila in se vrnejo v mesto.

2. Ko pridejo k Jožefu, vržejo se vsi na tla pred njega. Jožef jim reče: „Zakaj ste to storili?“

Juda pa odgovori: „Bog je našel krivico nad nami, zato se nam je tako zgodilo. Glej, vsi smo tvoji sužnji!“

Jožef odgovori: „Kteri je kupo ukradel, tisti bodi moj suženj; vi drugi pa idite k svojemu očetu!“

Zdaj Juda bliže stopi, ter reče: „Jaz sem za mladenča porok. Ako brez njega domu pridemo, same žalosti bi očeta pod zemljo spravili. Naj tedaj jaz ostanem tvoj suženj namesto mladenča; mladenča pa pusti z brati domu!“

3. Zdaj se Jožef ni mogel več premagovati. Glasno se razjoče ter pravi: „Jaz sem Jožef! Ali še moj oče živijo?“ — Bratje samega strahú kar besedice ne morejo spregovoriti!

Jožef pa jim prijazno reče: „Stopite sem k meni. Jaz sem Jožef, vaš brat, kterega ste v Egipt prodali. Ne bojte se! Po Božji volji sem prišel semkaj in Bog me je postavil čez ves Egipt. Hitite k mojemu očetu

in pripeljite ga sem k meni! Jaz ga bom živil teh pet hudih let, ki še pridejo, zakaj še pet let bo lakota.“

Jožef na to objame Benjamina in se joka. Tudi vse druge brate je poljubil in se pri vsakem jokal. Zdaj še le so si upali bratje ž njim govoriti.

Jožef je dal svojim bratom vozov in živeža za pot ter jih je bogato obdaril. Pri odhodu pa jim je še rekel: „Nikar se ne kregajte po potu!“

Če sovražniku storiš dobroto,
Kažeš srca milega lepoto.

Kdor bratu iz srca odpusti,
Pri Bogu milost zadobi.

20. Jakob gre v Egipet.

Ko so Jožefovi bratje domu prišli, povedali so očetu: „Jožef, tvoj sin, še živi in je gospod čez ves Egipet.“ Jakob jim tega ne verjame. Oni pa mu pripovedujejo vse in pokažejo kraljeve vozove in prelepe darove.

Tedaj je Jakob rekel: „Zadosti mi je, da še Jožef moj sin živi: šel bom tje, da ga vidim, preden umrjem.“ In Jakob se na pot napravi z vsem, kar je imel.

Juda je šel naprej in naznanil Jožefu, da oče pridejo. Jožef ukaže zapreči svoj voz in se pelje nasproti svojemu očetu. Ko je Jožef očeta zagledal, skočil je z voza, oklenil se jim okoli vrata in se od veselja glasno jokal. Oče pa Jožefu rečejo: „Zdaj rad umrjem, ker sem še enkrat videl tvoje obličje.“

Jožef je dal svojemu očetu in bratom selišča v Gessenski deželi. Ta dežela je imela kaj lepe pašnike. Jožef jih je tudi obilno preskrbel z vsem drugim, česar so potrebovali.

Ko je bil Jakob umrl, je Jožef dolgo časa za njim žaloval in jokal. Jožef pa je še mnogo let srečno živel v Egiptu, potem je tudi on umrl.

Blagor mrtvim, ki v Gospodu umrjejo. (Skr. raz. 14, 13.)

Truplo mora kmalu umreti
Duši vedno je živeti:
Oj skrbi sicer za telo,
Pred vsem pa duši za nebo!

21. Mojzesovo rojstvo.

1. Jakobovi mlajši so postali v Egiptu velik narod. Jakob je od Boga dobil priimek *Izrael*; zato so se njegovi mlajši imenovali *Izraelovi otroci* ali *Izraelci*. Tudi *Hebrejce* so jih imenovali.

Med tem nastopi v Egiptu nov kralj. Ta je stiskal Izraelce in jih k težkemu delu priganjal. Naposled je kralj Faraon Egipčanom zapovedal: „Karkoli se narodi pri Izraelcih možkega spola, vrzite v reko!“

2. Bila je mati Izraelka, ki je imela jako lepo dete. Tri mesece ga je skrivala. Ker ga pa ni mogla več prikrivati, vzame jerbašček iz bičja, ga s smolo omaže, dene dete vanj ter ga položi v ločje kraj reke. Njegova sestra pa je od daleč gledala in pazila, kaj se bo zgodilo z otročičem.

Po Božji previdnosti ravno Faraonova hči k reki pride. Ko jerbašček zagleda, pošlje jedno izmed svojih dekel ponj. Odpre ga in najde v njem dete, ki se je

jokalo. Faraonova hči se usmili deteta in reče: „Oh, to je jeden izmed hebrejskih otrok!“

Sestra otrokova pristopi in reče: „Ali naj ktero hebrejsko mater pokličem, da bi redila otroka?“

Kraljeva hči odgovori: „Le pojdi!“ Deklica gre vesela domu in pokliče svojo mater. Faraonova hči jej reče: „Vzemi to dete in doji mi ga; plačala ti bom.“

Mati vzame dete in ga redi. Ko dete odraste, izroči ga Faraonovi hčeri. Ona ga vzame za sina in

pravi: „Naj mu bode ime *Mojzes*, ker sem ga iz vode otela.“

Kar sam moreš, stori v sili,
Drugo storil Bog bo mili.

22. Mojzes pobegne ter postane rešitelj svojega ljudstva.

1. Mojzes je bil pri Faraonovi hčeri izrejen. Ko pa je odrasel, videl je stisko Izraelcev, svojih bratov. To ga je v srce vžalilo in ni maral več biti v kraljevi hiši. Šel je med Izraelce, ter se močno za nje potegoval. Ko Faraon to zve, hoče Mojzesa umoriti, ali Mojzes pobegne in pride v deželo Madijan k možu z imenom Jetro.

Štirideset let je pasel Mojzes Jetrove ovce. Nekega dne je Mojzes gnal ovce daleč v puščavo. Tu se mu Bog prikaže v gorečem grmu. Mojzes vidi, da grm gori, pa vendar ne zgori. Čudi se temu in gre bliže. Gospod pa ga pokliče: „Ne hodi bliže! Sezuj čevlje s svojih nog, kajti kraj, kjer stojiš, je sveta zemlja! Jaz sem Bog tvojih očetov, Bog Abrahamov, Izakov in Jakobov.“ Mojzes zakrije svoj obraz in si ne upa v Boga pogledati.

Gospod pa dalje govori: „Videl sem reve svojega ljudstva v Egiptu in slišal njegovo upitje. Rešil ga bom iz rok Egipčanov in ga peljal v deželo Kanaansko. In tebe bom poslal k Faraonu, da izpelješ moje ljudstvo iz Egipta. Jaz bom s teboj.“

2. Mojzes se izgovarja: „Izraelci mi ne bodo verjeli. Rekli bodo: Gospod se ti ni prikazal.“

Na to Bog reče Mojzesu: „Vzemi svojo palico in vrzi jo na tla.“ Mojzes to stori. Palica se spremeni v kačo in Mojzes prestrašen zbeži. Gospod pa dalje pravi: „Stegni svojo roko in primi kačo.“ Mojzes to stori in kača se je spremenila v palico. Tedaj reče Gospod: „To znamenje stori pred Izraelci in verjeli ti bodo.“

Mojzes gre torej v Egipet. Na Božje povelje pride mu nasproti njegov brat Aron. Oba gresta skupaj in

zbereta Izraelsko ljudstvo. Aron ljudstvu vse razloži, kar je bil Bog Mojzesu govoril, Mojzes pa naredi čudež s palico. In ljudstvo je verjelo in Boga častilo.

Kdor ljubi resnično Boga in ljudi,
Najlepše cvetlice si v srce sadi.

23. Strašni čudeži v Egiptu.

Mojzes in Aron gresta k Faraonu in mu rečeta: „Tako govori Gospod, Izraelov Bog: Pusti moje ljudstvo, da gre iz te dežele.“ Faraon odgovori: „Kdo je Gospod, da bi poslušal njegov glas? Jaz ljudstva ne spustim.“ Aron vrže palico na tla in palica se je spremenila v *kačo*. Ali Faraonovo srce ostane trdovratno.

Zdaj pošlje Bog čez Faraona in njegovo deželo deset stisk, eno hujšo od druge.

Voda v reki se je spremenila v *kri*.

Prišle so *žabe*, za žabami *komarji*, za komarji *muhe* v toliki množini, da jih je bila polna vsa dežela in vsaka hiša.

Grozna *kuga* je ukončala Egipčanom vso živino. *Mozoli* in *gnojni mehurji* so se naredili po ljudeh in po živini.

Strašna *toča* je potolkla zelišča in drevje. *Kobilic* brez števila pride v deželo in pokonča vse, kar je toča še zelenega pustila.

Potem je bila grozna *tema* tri dni po celi egiptovski deželi, da človek ni videl človeka in si ni upal nihče ganiti se z mesta. Kjer so pa Izraelci prebivali, je bilo svetlo.

Faraonovo srce je ostalo trdovratno in ni hotel Božjemu povelju pokoren biti. Tedaj Mojzes reče Faraonu: „*V eni noči bodo Egipčanom vsi prvorojenci pomrli.*“

Kdor ne uboga,
Ga tepe nadloga.

24. Velikonočno jagnje in izhod iz Egipta.

Mojzes in Aron zbereta ljudstvo in mu govorita: „Tako zapoveduje Gospod: Štirinajsti dan tega meseca na večer naj vsak hišni gospodar zakolje jagnje brez madeža, toda kosti naj mu nobene ne zlomi. S krvjo naj pomaže podboje hišnih vrat. Tisto noč jejte nje-

govo meso pečeno in zraven opresen kruh. Pa hitro jejte jagnje: tisto noč namreč bom pobil vse prvorojence v egiptovski deželi. Ko pa bom videl kri na vaših hišah, pojdem mimo vas.“

Večer štirinajstega dneva se je približal, in Izraelci so storili, kakor jim je bil Gospod zapovedal. *O polnoči je Gospod pomoril vse prvorojence po Egiptu*, od prvorojenega sina Faraonovega do prvorojenca zadnje sužnje, tudi vse prvorojene živali. Veliko upitje nastane po vsem Egiptu; kajti ni bilo hiše, v kateri ne bi imeli

mrliča. Še po noči pokliče Faraon Mojzesa in Arona, ter jima reče: „Pojdite izmed mojega ljudstva, vidva in Izraelovi otroci, in blagoslovite me!“

Tedaj so se Izraelci vzdignili z vsem svojim imetjem in so šli iz Egipta. In Mojzes jim je rekel: „Praznujte ta dan Gospodu v čast od roda do roda.“

Življenje, duša in telo
Ljubezni Božje dari so.

25. Izraelci gredo skoz rudeče morje.

1. Bog sam je kazal Izraelcem pot. Šel je pred njimi v oblačnem stebru, ki je bil po dnevu temen, po noči pa svetel kakor ogenj. Tako so prišli Izraelci do rudečega morja.

Faraon pa se začne kesati, da je spustil Izraelce. Udere jo za njimi z vozovi, s konjiki in z vso vojsko. Proti večeru jih dojde pri rudečem morju. Izraelci se silno prestrašijo ter upijejo k Gospodu. Mojzes pa jim pravi: „Ne bojte se, Gospod se bo bojeval za vas.“ — In glej! oblačni steber se vzdigne ter se ustavi med Izraelce in Egipčane. Egipčanom je bil tako temen, da celo noč niso mogli priti do Izraelcev, Izraelcem pa je razsvetljeval noč. — In Mojzes stegne na Božje povelje svojo palico nad morje. Voda se razdeli na dve strani in je bila kakor zid na desni in levi. Gorek veter je posušil morska tla, in Izraelci so po suhem šli skoz morje.

2. Ko se zdani, planejo Egipčani za Izraelci v morje. Ali na enkrat se iz oblačnega stebra uderejo viharji,

blisk in grom, in Gospod reče Mojzesu: „Stegni svojo roko nad morje.“ Mojzes je storil tako. In morski valovi se spet združijo ter pokrijejo vozove, konjike in vso vojsko Faraonovo. Ni jeden ni ušel.

Tako je Gospod čudovito otel Izraelce iz rok Egipčanov. Ljudstvo se je balo Gospoda in verovalo njemu in Mojzesu, njegovemu služabniku.

Kedar je največja sila,
Nam je Božja roka mila.

26. Čudeži v puščavi.

Od rudečega morja šli so Izraelci dalje, ter prišli v puščavo. Tam niso imeli nič več jesti, ne mesa ne kruha. Zato so bili nezadovoljni in so začeli godrnjati.

Gospod pa jim je rekel: „Zvečer bote meso jedli in zjutraj se bote s kruhom nasitili.“

In glej! zvečer je priletelo toliko prepelic, da so pokrile vsa tla in so jih lahko polovili. — Zjutraj pa je bila puščava pokrita z drobnim zrnjem, kakor s slano.

Ta kruh so imenovali *mano*. Okus tega zrnja se jim je zdel kakor medene povitice. S tem nebeškim kruhom je Bog Izraelce redil štirideset let, dokler niso prišli v deželo Kanaansko.

Nekoliko potem so bili Izraelci v drugem kraju puščave. Ondi ni bilo vode. Zopet so godrnjali zoper Mojzesa. Gospod pa reče Mojzesu: „Vzemi palico, idi na goro Horeb in vdari po skali in bode voda pritekla iz nje.“ Mojzes je storil tako. In glej! priteklo je iz skale obilno vode, da so se napili ljudje in živina.

Naj vse Bogu hvalo daja,
Ki nas hrani in napaja.

Srečno, zadovoljno tisti le živi,
Kdor se premaguje in voljno trpi.

27. Bog da deset zapovedi na gori Sinaj.

V začetku tretjega meseca so prišli Izraelci do gore Sinajske. Ondi so postavili svoje šotore. Mojzes pa je šel na goro in Gospod mu je govoril: „Pojdi in zapovej jim, naj se posvečujejo danes in jutri; naj operejo svoja oblačila in se pripravijo na tretji dan. In kedar trobente zadonijo, naj gredó do gore.“ Mojzes je storil, kakor mu je bil Gospod zapovedal.

Ko se zasvita v jutro tretjega dne, začelo je bliskati in grometi. Črn oblak je pokril vso goro; vsa se je kadila, žarila in tresla. Trobente donijo vedno močnejše. Ljudstvo se boji in trepeče.

Tedaj pelje Mojzes ljudstvo pod goro. Bog pa začne govoriti iz sredine ognja:

1. *Jaz sem Gospod, tvoj Bog. Ne imej tujih bogov zraven mene. Ne delaj si izrezane podobe, da bi jo molil.*

2. *Ne imenuj po nevrednem imena Gospoda, svojega Boga.*
3. *Spomni se, da posvečuješ sobotni dan.*
4. *Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in ti bo dobro na zemlji.*

5. *Ne ubijaj.*
6. *Ne prešestuj.*
7. *Ne kradi.*
8. *Ne pričaj po krivem zoper svojega bližnjega.*
9. *Ne želi svojega bližnjega žene.*
10. *Ne želi svojega bližnjega hiše, njive, hlapca, dekle, vola, osla in ničesar, kar je njegovega.*

Trepetaje je ljudstvo govorilo: „Vse, kar je Bog zapovedal, hočemo spolnovati.“

Potem je Mojzes zopet šel na goro in je ondi ostal 40 dni in 40 noči brez jedi in pijače. Gospod mu je dal dve kameniti plošči, na katerih je bilo z Božjim prstom zapisanih deset zapovedi.

Strah Božji naj navdaja ti srcé;
Spolnuj vse, kar Gospod ti zapové.

Deset zapoved' Bog je dal,
Življenja svetega ravnilo;
Če boš jih zvesto spolnoval,
Prejel nebeško boš plačilo.

28. Izraelci v obljubljeni deželi. Ajdovska ljudstva.

Ko je preteklo 40 let, so prišli Izraelci v obljubljeno deželo. V tej deželi so prebivali in si postavili mesta in vasi. Njih glavno mesto je bilo *Jeruzalem*. Ondi je kralj *Salomon* postavil krasen tempelj. V njem je bilo Svetišče in Presvetišče. V Presvetišču je prebival

Gospod, v Svetišču pa so duhovniki po redu daritve opravljali.

Pozneje so se Izraelci tudi *Judje* imenovali. Bili so edino ljudstvo, ki je verovalo v pravega Boga. Vsi drugi narodi so bili *ajdje* ali *malikovalci*. Molili so krive bogove in so zelo spačeno in pregrešno živeli. Trle so jih neizmerne reve in nadloge.

Judje so sicer verovali v pravega Boga, pa le malo jih je spolnovalo Božje zapovedi. Veči del se nič več niso bali Boga; grešili so zoper Boga in se niso hoteli pobojšati.

Tako je bil celi svet poln pregrehe in nadlog. Ljudje si sami niso mogli pomagati. *Tedaj se je usmilil Bog ter poslal z nebes svojega edinorojenega Sina, da bi ljudi odrešil.*

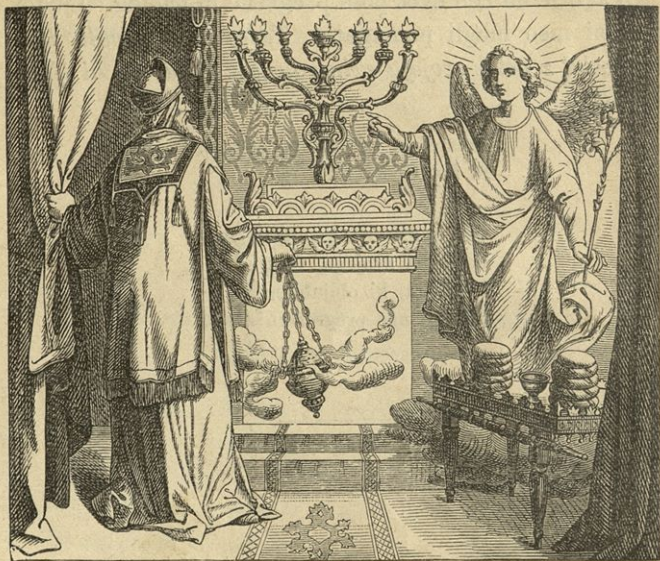
Presrečen, kdor Boga spozna,
In kot Očeta ljubi ga.

Vse ljudstvo željno čaka že,
Daj Sina svojega, Gospod!
Pošlji ga, ki obljubljen je,
Da reši nas pregrešnih zmot.

ZGODBE NOVE ZAVEZE.

1. Angelj Gabrijel naznani Janezovo rojstvo.

V judejskih hribih je živel judovski duhoven, Caharija po imenu. Njegovi ženi je bilo ime Elizabeta. Oba sta bila pravična pred Bogom, in sta živela brez madeža.

po Božjih zapovedih. Otrok pa nista imela in sta se bila že postarala.

Prigodilo se je, da je Caharija prišel na vrsto duhovno službo v tempeljno opravljati. Šel je v svetišče pred oltar kadila zažigat. Ljudstvo pa je zvonaj v preddvoru molilo. Tedaj se prikaže Cahariji angelj ob desni strani oltarja. Caharija se prestraši, ko angelja zagleda. Angelj pa mu reče: „Ne boj se, Caharija! tvoja prošnja je uslišana. Tvoja žena Elizabeta bo dobila sina in daj mu ime Janez. Veselje boš imel nad njim, kajti on bo velik pred Gospodom. Vina in močne pijače ne bo pil. Že pred svojim rojstvom bo napolnjen s svetim Duhom. Veliko Izraelovih otrok bo sprebrnil k Gospodu, njihovemu Bogu. Hodil bo pred Gospodom, da mu pripravi sveto ljudstvo.“ Na to angelj zgine in Caharija se vrne domu.

Veliko premore stanovitna molitev. (Jak. 5, 16.)

Tvoja prošnja nič ne zdá,

Če ne misliš na Boga!

2. Angelj Gabrijel naznani rojstvo Jezusovo.

Šest mesecev potem je bil angelj Gabrijel poslan v Nazaret k devici, kateri je bilo ime *Marija*. Zaročena je bila možu, *Jožefu* po imenu. Angelj pride k Mariji in jej reče: „*Češčena si Marija! milosti polna, Gospod je s teboj, blažena si med ženami.*“

Ko je Marija to slišala, se prestraši. Angelj pa jej reče: „Ne boj se, Marija! ker milost si našla pri Bogu.

Glej, sina boš dobila in daj mu ime *Jezus*. On bo velik in Sin Najvišjega imenovan.“

Marija je rekla angelju: „Kako se bo to zgodilo?“

Angelj odgovori: „Sveti Duh bo prišel v te, in moč Najvišjega te bo obsenčila. Glej, tudi tvoja teta Eliza-

beta bode v svoji starosti sina dobila, ker pri Bogu ni nemogoča nobena reč.“

Marija je rekla: „*Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi.*“ In angelj je šel od nje.

Pozneje se je angelj prikazal Jožefu in mu rekel: „Jožef, vzemi Marijo k sebi. Z močjo svetega Duha je mati Sina Božjega. Daj mu ime Jezus, ker bo svoje ljudstvo rešil njegovih grehov.“

O Ime čez vsa imenā,
Ki ga angelji slavé,
Se mu vklanajo kolena,
In se v peklu ga bojé.
Iz nebes nam je poslano,
Nam v zveličanje je dano.
Jezus, Tvoje naj ime
Na vse veke hvali se!

3. Marija obišče svojo teto Elizabeto.

Marija se tiste dni vzdigne in hiti v gore k svoji teti Elizabeti. Stopila je v hišo in pozdravila Elizabeto. Ko Elizabeta pozdravljenje sliši, bila je napolnjena s svetim Duhom, ter je na glas zaklicala: „*Blažena si med ženami in blažen je sad tvojega telesa!* Od kod meni to, da pride mati mojega Gospoda k meni?“

Marija pa je rekla: „Moja duša poveljuje Gospoda in moj duh se veseli v Bogu, mojem Zveličarju; ker se je ozrl na nizkost svoje dekle. Kajti odzdaj me bodo srečno imenovali vsi narodi.“

Marija je ostala blizu tri mesece pri Elizabeti, potem pa se je povrnila na svoj dom.

Elizabeta pa je dobila sina, kakor je bil angelj nannil. Caharija in Elizabeta sta ga bila vesela ter mu dala ime *Janez*, kakor je bil angelj zapovedal.

Mali Janez je rasel in močen prihajal v duhu. Še prav mlad je šel v puščavo in je živel tam do tistega časa, ko se je imel pokazati pred izraelskim ljudstvom.

Marija si nam raj dobila,
Za to te vedno bom slavil!
Živeti sveto nas učila,
Da večno vsak bi srečen bil.
O daj, da srčno ljubim te,
Varujem greha skrbno se!

Svet Jožef! v svojega očeta
Te Božji Sin izvolil je;
Nevesta čista, Mati sveta
Je tebi zaročila se.
Naj tvoj izgled pravičnosti
Mi vedno bode pred očmi!

4. Rojstvo Gospoda Jezusa Kristusa.

Ob tistem času je prišlo povelje od cesarja Avgusta, da naj se popiše vsa dežela. Vsi so šli, da se dajo zapisati, vsakdo v svoje mesto.

Jožef in Marija se toraj podasta v *Betlehem*, mesto Davidovo, ker sta bila iz rodú kralja Davida; pa nikjer nista dobila prenočišča. Toraj gresta zvonaj mesta v neki pastirski hlev. *In tukaj je prišel na svet Jezus Kristus, Sin Božji.* Marija je Dete v plenice povila in v jasli položila.

Tako je Bog svet ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina. (Jan. 3, 16.)

O presladko Detece,
Položeno v jaslice!
Tamkaj mrzla burja brije,
V srci našem ljubav klije:
Pridi in ne hodi preč,
Mili Jezus, nikdar več!

Ti nebeško Detece,
Sliši, česar prosim Te:
Daj nam vsem v nebesa priti,
Angeljem se pridružiti,
Tam bomo prepevali
Slavo Tebi večne dni!

5. Angelj naznani pastirjem Jezusovo rojstvo.

V tistem kraju je bilo nekaj revnih pastirjev, ki so bedeli pri svojih čredah. In glej, angelj Gospodov je stal pred njimi in rekel: „Ne bojte se! Naznanjam vam veliko veselje. *Danes vam je v mestu Davidovem rojen Zveličar*, kateri je Kristus Gospod. In to vam bodi v znamenje: našli bote Dete v plenice povito in v jaslice položeno.“

Mahom je bila pri angelju množica nebeških duhov, ki so Boga hvalili rekoč: „Čast bodi Bogu na visokosti, in na zemlji mir ljudem, ki so dobre volje.“

Potem so se angelji vrnili v nebesa. Pastirji pa so govorili med seboj: „Pojdimo v Betlehem in pogledjmo, kar nam je Gospod naznanil.“

Hitro gredo in najdejo Marijo in Jožefa in Dete,

ki je v jaslicah ležalo. In pastirji so se vrnili in Boga hvalili in častili.

Čez osem dni je bilo Dete *obrezano*. Dano mu je bilo ime *Jezus*, kakor ga je bil angelj že pred rojstvom imenoval.

Vsi stari in mladi!

Prihitite radi:

Obiskat Boga.

Naj srce ljubeče

Čisto in goreče

Jezusu vsak da!

6. Modri iz jutrove dežele Jezusa molijo.

Ko je bil Jezus v Betlehemu rojen, prišli so modri iz daljne jutrove dežele v Jeruzalem in so vprašali: „Kje je novorojeni kralj Judov? Videli smo njegovo zvezdo na jutrovem in smo ga prišli molit.“ Ko je kralj Herod to slišal, se je prestrašil. Sklical je vse pismarje ter jih izpraševal, kje bi imel Kristus rojen biti. Pismarji mu odgovorijo: „V Betlehemu na Judejskem.“

Tedaj je Herod poslal modre v Betlehem in je rekel: „Idite in skrbno poprašujte po Detetu in kedar ga najdete, pridite mi povedat. Tudi jaz bom šel Dete molit.“

Modri se precej odpravijo proti Betlehemu. In glej, zvezda, ki so jo na jutrovem videli, šla je pred njimi, dokler ni obstala nad krajem, kjer je bilo Dete. Ko so modri zvezdo zagledali, so se silno obveselili. Šli so noter in našli Dete in Marijo njegovo mater. *Padli*

so predenj in ga molili, ter mu darovali zlato, kadilo in miro.

Po noči pa je Bog modrim zapovedal, naj se ne vračajo k Herodu. Zato so se po drugem potu vrnili s svojo domovino.

Nam Detece rojeno
Tam v Betlehemu je;
Oj Detece ljubljeno,
Darujem Tebi se!

Ljubezni se topiti
Do Tebe hrepenim,
Tvoj hočem vedno biti,
Naj vmrjem alj živim!

7. Jezus v tempelju darovan.

Ko je bil Jezus 40 dni star, ga Marija in Jožef neseta v Jeruzalem, da ga postavita pred Gospoda. Tudi sta prinesla zapovedani dar za uboge, namreč dva mlada goloba.

V tistem času je živel v Jeruzalemu pobožen starček po imenu *Simeon*. Ta je željno pričakoval Zveličarja. Po nagibu svetega Duha prišel je Simeon v tempelj,

ko sta bila Marija in Jožef Dete Jezusa prinesla. Si-
meon je vzel Dete v svoje naročje, hvalil je Boga in
rekel: „Zdaj rad umrjem, ker so moje oči videle
Zveličarja.“

V Jeruzalemu je bila tudi 84 let stara vdova, *Ana*
po imenu. Služila je Bogu z molitvijo in postom noč
in dan.

Tudi ona je prišla ravno tisto uro v tempelj in je
častila Gospoda, in o njem govorila vsem, ki so pri-
čakovali Odrešenika.

Glej, v tempelj Marija pobožno hiti,
Tam Dete presveto v naročji drži.
Da Jezus bo trpel za grehe sveta,
Na križu umiral, to Mati spozna.

8. Jezus beži v Egipt.

V tistem času se je prikazal angelj Gospodov po noči
Jožefu in mu rekel: „Vstani! vzemi Dete in njegovo
mater in beži v Egipt. Ondi ostani, dokler ti ne po-
rečem. Herod bo Dete iskal, da bi ga umoril.“ Jožef
kar vstane, vzame še tisto noč Dete in njegovo mater
in pobegne v Egipt.

Herod je nekaj časa modrih pričakoval. Ko jih pa
ni bilo, se je silno razsrdil. Zapovedal je v Betlehemu
in celi okolici pomoriti vse fantiče, ki so bili dve leti
ali manj stari. Tedaj so matere silno jokale in ža-
lovale in se niso dale utolažiti.

Ne dolgo potem je Herod umrl. In angelj Gospodov se spet prikaže Jožefu v Egiptu ter mu reče: „Vstani, vzemi Dete in njegovo mater in vrni se v Izraelsko deželo.“ Jožef vstane, vzame Dete in njegovo mater in se vrne v Izraelsko deželo. Šel je na Galilejsko in je prebival v *Nazaretu*.

Bogu izroči dušo in telo,
Vsikdar te vodil ljubeznjivo bo.

9. Dvanajstletni Jezus v tempelju.

Ko je bil Jezus dvanajst let star, šel je s svojimi stariši v Jeruzalem k velikonočnim praznikom. Ko so prazniki minuli, sta Marija in Jožef se vrnila, Jezus pa je ostal v Jeruzalemu. Njegovi stariši tega niso vedeli; mislili so, da je pri tovaršiji in so šli dan hoda, ter ga iskali med sorodniki in znanci; pa ga niso našli. Torej se podajo nazaj v Jeruzalem in ga skrbno iščejo.

In prigodilo se je, da ga tretji dan najdejo v tempeljnu. V sredi med učitelji je sedel, jih poslušal in popraševal. Vsi, ki so Jezusa slišali, čudili so se njegovi razumnosti in njegovim odgovorom.

Njegova mati mu reče: „Sin, zakaj si nama to storil? Glej, tvoj oče in jaz sva te z žalostjo iskala.“

Jezus odgovori: „Zakaj sta me iskala? Ali nista vedela, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta?“

Potem se je Jezus vrnil s svojimi stariši v Nazaret in jim je bil pokoren. In je rasel na modrosti in starosti in v milosti pri Bogu in pri ljudeh. Jezus je ostal v Nazaretu pri stariših do svojega tridesetega leta, zato se Jezus Nazareški imenuje.

Bogu dopadaš le takrat:

Če moliš, delaš, vbogaš rad!

Cerkev hiša Božja je,

Lepo v njej obnašaj se!

10. Janez Krstnik Jezusu pot pripravlja.

Približeval se je čas, ko je Jezus imel začeti ljudi učiti. Tedaj je prišel Janez v okolico ob Jordanu in je pridigoval in krščeval. Klical je: „*Delajte pokoro, kraljestvo Božje se vam približuje!*“

Janez je imel ostro spokorno oblačilo in usnjat pas okoli svojega ledja. Njegova hrana so bile kobilice in divji med.

Iz Jeruzalema in iz cele Judeje so ljudje hodili k Janezu. Dajali so se krstiti in spoznavali so svoje grehe.

Mnogo jih je mislilo, da bi vtegnil Janez obljubljeni odrešenik biti. Janez pa je rekel: „Jaz nisem Kristus; ali za menoj pride on, ki je močnejši kakor jaz. Jaz krščujem z vodo v znamenje pokore, on pa bo krščeval s svetim Duhom.“

Pritgaj si, kar ti prijetno je,
Da hudo poželenje ne premaga te.

11. Janez Jezusa krsti.

Tisti čas je Jezus prišel iz Nazareta k Jordanu, da bi se dal od Janeza krstiti. Janez se je temu branil

in rekel: „Meni je treba, da bi me *Ti* krstil in *Ti* prideš k *meni*?“

Jezus pa mu odgovori: „Pusti za zdaj, to je volja Božja.“ In tedaj je Janez Jezusa krstil.

Ko je bil Jezus krščen, stopil je brž iz vode. In glej, nebesa so se odprla in sveti Duh pride v podobi goloba in se ustavi nad Jezusom. Z nebes pa se je zaslíšal glas: „*Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam dopadenje.*“

Tri osebe so v skrivnosti:

Oče, Sin in sveti Duh;

Eno bitje pa v svetosti:

Večni, trojedini Bog.

V večni luči on prebiva,

Videti ga možno ni;

Milost svojo pa razliva

Dan na dan čez vse stvari.

Čast Očetu, Sinu, Duhu naj

Bode vselej, zdaj in vekomaj!

12. Jezusov prvi čudež v Kani Galilejski.

Ko je bil Jezus 30 let star, začel je *učiti* in *čudeže delati*. Za pomoč si je tudi nabiral *učencev*. Izmed učencev si je izvolil dvanajst *apostolov*.

Prvi čudež je storil Jezus v Kani, mestecu na Galilejskem. Ondi je bila ženitnina; in Mati Jezusova je bila tam. Tudi Jezus in njegovi učenci so bili povabljeni.

Zmanjkalo jim je pa vina in Marija reče Jezusu: „Vina nimajo.“ Jezus jej odgovori: „Moja ura še ni prišla.“

Tedaj reče Marija služabnikom: „Karkoli vam poreče Jezus, to storite.“

V hiši je stalo šest kamnatih vrčev za vodo. Vsak je držal dva do tri bokale. Jezus reče služabnikom: „Napolnite te vrče z vodo.“ In napolnili so jih do vrha. Na to jim reče Jezus: „Zajmite zdaj in nesite starašini!“ In storili so tako.

Starašina je pokusil in videl, da je jako dobro vino. On pa ni vedel, od kod bi bilo to vino. Poklical je torej ženina in mu rekel: „Vsakdo da najprej dobro vino in potem slabejšega; ti pa si dobro vino do zdaj prihranil.“

Ta začetek čudežev je Jezus storil v Kani na Galilejskem. S tem je razodel svoje veličanstvo in njegovi učenci so verovali v njega.

Nekdaj Jezus pri ženitvi
Vodo v vino spremeni,
Pri presveti zdaj daritvi
Vino v svojo lastno kri.

13. Jezus uči in bolnike ozdravlja.

Neko soboto je Jezus učil v shodnici v Kafarnavmu. Iz shodnice je šel v hišo Simona Petra in njegovega

brata Andreja. Petrova tašča pa je imela hudo mrzlico, in prosili so Jezusa, naj jo ozdravi. Jezus pristopi k njej, prime jo za roko in jo vzdigne. Mrzlica jo mahom pusti. Ona je vstala in stregla Jezusu in njegovim učencem.

Ko je bilo že solnce zašlo, prinesli so k Jezusu vse, ki so bili bolni. *In Jezus je na bolnike roke pokladal in jih ozdravil.*

In Jezus je hodil po celi Galileji in je pridigoval. Govoril je: „*Delajte pokoro in verujte evangelju!*“ In kdor je imel kako slabost ali bolezen, prinesli so ga k Jezusu in *on je vse ozdravil.*

On je okoli hodil in dobrote delil. (Dj. ap. 10, 38.)

Kar premoreš, o kristjan!

Delaj dobro vsaki dan.

Če bližnjemu dobro storiš,

Pri Bogu plačilo dobiš.

14. Jezus mladeniča v Najmu od mrtvih obudi.

Nekdaj je šel Jezus v mesto, *Najm* po imenu. Ž njim so šli njegovi učenci in veliko ljudi. Ko se je Jezus približal mestnim vratom, prinesejo mrliča. Bil je edini sin matere, ki je bila vdova. Mnogo ljudi iz mesta je bilo ž njo.

Ko je Gospod mater zagledal, se mu je v srce usmilila, ter ji je rekel: „Ne jokaj!“

Potem pristopi in se par dotakne; oni, ki so mrliča nosili, pa obstojijo. In Jezus reče: „*Mladenič, velim ti,*

vstani!“ In mrlič vstane in začne govoriti. In Jezus ga da materi.

Vse, ki so zraven bili, je strah obšel. Hvalili so Boga in govorili: „Velik *prerok* je vstal med nami in Bog je obiskal svoje ljudstvo.“

Skoraj slišiš Božji glas,
Ki te v dolgo večnost vabi;
Bod' pripravljen vsaki čas,
Smrti, večnosti ne zabi!

15. Jezus utolaži vihar na morju.

Nekega dne je šel Jezus k Genezareškemu jezeru. Mnogo ljudstva se je zbralo kraj jezera. Jezus je vstopil v čolnič in se vsedel; ljudstvo pa je stalo na bregu. In Jezus je učil ljudstvo s čolniča.

Zvečer pa je rekel Jezus učencem: „Peljimo se na ono stran morja.“ Potem stopi Jezus v čolnič in njegovi učenci gredo za njim.

In glej, nastal je velik vihar na morju tako, da so valovi čolnič pokrivali. Jezus pa je spal. Učenci pristopijo k njemu, ga zbudijo in pravijo: „Gospod, reši nas, poginjamo!“

Jezus jim odgovori: „Kaj ste tako boječi, maloverni?“ Potem Jezus vstane, zapove vetru in morju in nastala je velika tihota.

Ljudje pa so se čudili in pravili: „*Kdo je ta, da so mu pokorni vetrovi in morje!*“

Zaupaj človek v božjo moč,
Preveč nehaj skrbeti!
Kedar trpljenja mine noč,
Se mora dan začeti.
Resnica ta nam up sladi,
Da svojih Bog ne zapusti.

16. Jezus nasiti 5000 mož.

Drugokrat se je Jezus peljal čez jezero, ter se podal na samotni kraj. Pa tudi sem je šlo veliko ljudi za njim. Jezus se jih usmili, jih uči in ozdravlja njihove bolnike.

Med tem pa se je zmračilo in apostoli rečejo Jezusu: „Razpusti ljudstvo, da gre v bližnje trge in vasi ter si kupi živeža.“

Jezus jih vpraša: „Koliko kruhov imate?“ Andrej odgovori: „Mladenič je tukaj, ki ima pet ječmenovih kruhov in dve ribi. Ali kaj je to med tolikanj?“ Jezus reče: „Prinesite kruhe in ribe k meni in recite ljudem, naj po travi sedejo.“

Ljudje so se vsedli. Bilo je okoli 5000 mož brez žen in brez otrok.

Tedaj je Jezus vzel pet kruhov in dve ribi, v nebo pogledal, jih blagoslovil, razlomil in dal učencem; učenci pa so jih razdelili ljudstvu. In vsi so jedli in se nasitili.

Potem je rekel Jezus učencem: „Poberite ostanke, da konca ne vzamejo!“ Učenci so pobrali kosce, ki so od peterih kruhov in dveh rib ostali. Bilo jih je dvanajst polnih košev.

Ko so ljudje ta čudež videli, so se začudili in rekli:
„Resnično, ta je prerok, ki ima na svet priti.“

Nebeški Oče, hvalim te
Za jed, pijačo, dobro vse!

17. Jezus uči svoje učence moliti.

Nekega dne, ko je Jezus molil, pristopil je eden njegovih učencev in mu rekel: „Gospod, uči nas moliti!“

Tedaj jim Jezus reče: „Kedar molite, recite tako: Oče naš, kateri si v nebesih, posvečeno bodi tvoje ime; pridi k nam tvoje kraljestvo; zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih, tako na zemlji. Daj nam danes naš vsakdanji kruh; odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom, in ne vpelji nas v skušnjava, temveč reši nas hudega. Amen.“

Dalje je Jezus svojim učencem govoril: „Prositate in se vam bo dalo; iščite in bote našli; trkajte in se vam bo odprlo. Kajti slehern, kateri prosi, prejme; kdor išče, najde, in kdor trka, se mu odpre!“

Moli pridno in pobožno,

Da bo v dobrem srce zmožno;

Prav živeti zna le ta,

Kdor moliti dobro zna.

18. Prilika o bogatinu in ubogem Lazarju.

Nekega dne je povedal Jezus to-le priliko: Bil je bogat mož. Oblačil se je v škrlat in tančico in se je vsaki dan bogato gostil. Bil pa je tudi ubožec, po imenu *Lazar*. Ta je ležal pred vrati bogatinovimi in je bil poln ran. Rad bi se bil ubožec nasitil z drobtinami, ki so padale z bogatinove mize, pa nihče mu jih ni dal. Le psi so hodili lizat njegove rane.

Prigodilo se je pa, da je ubožec umrl, in *angelji* so ga nesli v naročje Abrahamovo. Pa tudi bogatin je umrl in je bil v pekel pokopan. V trpljenju je povzdignil bogatin svoje oči in je od daleč videl Abrahama in Lazarja v njegovem naročju. Tedaj je vpil: „Oče Abraham, usmili se me! Pošlji Lazarja, da pomoči konec svojega prsta v vodo in ohladi moj jezik; kajti grozovito trpim v tem plamenu.“

Abraham mu odgovori: „Pomisli, moj sin, da si ti prejel dobro v svojem življenju, Lazar pa hudo; zdaj se ta veseli, ti pa trpiš. Vrh tega je med nami in vami velik prepad, da nihče ne more od tod k vam priti.“

Strašno! — s satanom na večno

V peklu tuliti nesrečno!

In zavržen od Boga

Zmiraj v večnem ognju biti,

Smrtni greh tam pokoriti

V mukah pekla groznega!

19. Jezus blagoslavlja otroke.

Nekega dne so pobožne matere pripeljale k Jezusu svoje otroke, da bi roke na nje polagal in molil nad njimi. Ker je bil pa Jezus že utrujen, učenci niso hoteli otrok k njemu pustiti in so jih odganjali.

Tedaj je Jezus učencem rekel: „*Pustite otročiče k meni priti in ne branite jim, kajti takih je nebeško kraljestvo.*“

In Jezus je poklical otroke, jih objemal, roke na nje pokladal in jih blagoslavljal.

Da bom pridn, Jezus, daj!
Daj mi priti k Tebi v raj!

Čas zlati, nedolžnost zgubljena
Vso večnost ne bosta dobljena.

20. Jezus Lazarja od mrtvih obudi.

1. *Lazar* je živel s svojima sestrama *Marijo* in *Marto* v *Betaniji* blizu Jeruzalema. *Lazar* hudo zboli. Sestri toraj pošljete k Jezusu in mu sporočite: „Gospod, glej, ta ki ga ljubiš, je bolan.“ Jezus pa je ostal še dva dni, kjer je bil. Tretji dan reče Jezus svojim učencem: „*Lazar* je umrl; pa grem, da ga obudim.“

Ko je Jezus tje prišel, ležal je *Lazar* že štiri dni v grobu. *Marta* je šla Jezusu nasproti in mu je rekla: „Gospod, ko bi bil ti tukaj, bi moj brat ne bil umrl.“

Jezus jej reče: „Tvoj brat bo vstal.“ Marta mu odgovori: „Vem, da bo vstal ob vstajenju na sodnji dan.“

In Jezus jej reče: „*Jaz sem vstajenje in življenje. Kdor v mene veruje, bo živel, akoravno umrje. In kdor živi in v mene veruje, ne bo umrl vekomaj. Veruješ to?*“

Marta odgovori: „*Kaj pa, da verujem, Gospod, da si ti Kristus, Sin živega Boga, ki si na svet prišel.*“

2. Potem je šla Marta, poklicala svojo sestro in jej rekla: „Učenik je tukaj in te kliče.“ Marija hitro vstane in gre k Jezusu; pade mu k nogam in reče: „Gospod, ko bi bil ti tukaj, moj brat bi ne bil umrl.“ Marija je jokala in tudi ljudje, ki so bili ž njo prišli, so jokali. Ko jih Jezus vidi, se mu užali, in reče: „Kam ste ga položili?“ Odgovorijo mu: „Gospod, pojdi in poglej!“ *In Jezus se je razjokal.* Tedaj so Judje rekli: „Glejte, kako ga je rad imel.“

Grob je bil v skalo vsekan in s kamenom pokrit. Ko je Jezus pred grob prišel, je rekel: „Odvalite kamen!“ Marta pa mu reče: „Gospod, že smrdi; kajti štiri dni že leži tukaj.“

Jezus jej odgovori: „Ali ti nisem rekel, da boš videla čast Božjo, ako veruješ?“

Tedaj so odvalili kamen. Jezus pa je svoje oči povzdignil k nebu in molil. Potem je glasno zaklical: „*Lazar, pridi vun!*“ In umrli je pri tej priči vun prišel. Bil pa še je povezan na rokah in nogah; toraj jim Jezus reče: „Razvežite ga, da bo mogel iti.“

3. Veliko Judov, ki so zraven bili, je verovalo v Jezusa. Drugi pa so šli farizejem pravit, kaj je Jezus storil. Farizeji in višji duhovni so se tedaj posvetovali: „Kaj nam je storiti? Ta človek dela veliko čudežev.“ In sklenili so, Jezusa umoriti. Jezus pa je odšel v samotni kraj.

Vsi iz grobov bomo vstali,
Skupno k sodbi se podali.

21. Jezus da zapoved ljubezni.

Približal se je velikonočni praznik judovski in Jezus je šel v Jeruzalem. Ko je v tempelju učil, vpraša ga farizej: „Učenik, katera je največja zapoved v postavi?“

Jezus je odgovoril: „*Ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega svojega srca, iz vse svoje duše, iz vse svoje misli in iz vse svoje moči. To je največja in prva zapoved. Druga pa je tej enaka: Ljubi svojega bližnjega, kakor sam sebe.*“

O Bog, pristrčno ljubim Te,
O da bi bolj Te ljubil še!
Tvoj otrok biti si želim,
Daj milost mi, da ne grešim!

22. Jezus govori o poslednji sodbi.

Jezus je svojim učencem tudi napovedal, kaj se bo godilo, kedar bo drugokrat prišel na sodnji dan. Rekel je:

Sin človekov bo prišel v svojem veličastvu, spremljali ga bodo vsi angelji. Vsedel se bo na sedež svojega veličastva. Vsi narodi sveta se bodo zbrali pred njim. In jih bo ločil, kakor loči pastir ovce od kozlov. Ovce bo postavil na svojo desnico, kozle pa na svojo levico.

Tedaj poreče nebeški kralj tistim, ki bodo na njegovi desnici: „*Pridite, blagodarjeni mojega Očeta, in posedite kraljestvo, ktero vam je pripravljeno od začetka sveta!*“

Onim pa, ki bodo na njegovi levici, poreče kralj: „*Poberite se spred mene, vi prekleti, v večni ogenj, kateri je pripravljen hudiču in njegovim angeljem!*“ In ti pojdejo v večno trpljenje, pravični pa v večno življenje.

Če grešno veselje te miče in vabi,
Oj sodbe in večnosti takrat ne zabi!

23. Jezus postavi zakrament presvetega rešnjega Telesa.

Jezus je vedel, da je prišel čas, ko bo moral trpeti in umreti. Zato je hotel svojim spomin zapustiti; kajti ljubil jih je, in ljubil do konca.

Na večer pred svojo smrtjo je Jezus vzel kruh v svoje svete in častitljive roke, je povzdignil svoje oči proti nebesom, k Bogu, svojemu vsemogočnemu Očetu, je zahvalil, posvetil kruh, ga razlomil in dal svojim učencem, rekoč: *„Vzemite in jejte; to je moje telo, ki bo za vas darovano.“*

Ravno tako je vzel Jezus kelih z vinom, je zahvalil, ga posvetil in dal svojim učencem, rekoč: „*Vzemite in pijte vsi iz njega; to je moja kri, ktera bo za vas in za njih veliko prelita v odpuščenje grehov. To storite v moj spomin.*“ In pili so vsi iz njega.

Češčeno, večno hvaljeno
Presveto Jezusa Telo!

Pridi k maši rad, kristjan,
Če le moreš — vsaki dan!

24. Jezus na Oljski gori krvavi pot poti.

Oh, pobožno premišljujmo
Smrt, trpljenje Jezusa;
In ljubezen občudujmo
Našega Zveličarja!

Hudič je Judeža, enega dvanajsternih apostolov, zapeljal, da je Jezusa, svojega učenika izdal. Judež je šel k višjim duhovnom in jim rekel: „Kaj mi hočete dati in vam bom Jezusa izdal?“ Oni so mu obljubili trideset srebrnikov. Judež jim je dal besedo.

Z enajsterimi apostoli se je podal Jezus v noči pred svojo smrtjo na Oljsko goro. Ondi je bil vrt z imenom *Getzemani*. V ta vrt je šel Jezus in rekel apostolom: „Sedite tukaj, dokler grem tje in molim.“ Le Petra, Jakoba in Janeza je vzel seboj.

Zdaj je začel Jezus žalosten prihajati in se tresti. Torej reče trem apostolom: „*Moja duša je žalostna do*

smrti. Ostanite tukaj in bedite in molite z menoj.“
Nato gre Jezus za lučaj dalje od njih, pade na svoj obraz in moli rekoč: „*Moj Oče; ako je mogoče, vzemi ta kelih od mene; vendar ne kakor jaz hočem, ampak kakor ti hočeš!*“

Tako je Jezus trikrat molil. *Tedaj ga smrtne težave obidejo in njegov pot je bil, kakor krvave kaplje, ki so padale na tla. On pa še dalje in prisrčnejše moli. Tedaj se mu prikaže angelj z nebes in ga potolaži.*

Na to se je Jezus vrnil k svojim učencem, ter jim rekel: „Vstanite! Pojdimo! Glejte, ta, ki me bo izdal, je blizo.“

25. Jezusa vjamejo.

Ko je Jezus še govoril, pride Judež in ž njim mnogo vojakov in hlapcev. Nosili so svetilnice, baklje, meče in kole. Judež jim je bil rekel: „Kterega bom poljubil, tisti je, njega primite.“ Ko je tedaj Jezusa zagledal, stopi k njemu in reče: „Pozdravljen bodi, učenik!“ In ga poljubi. Jezus mu odgovori: „Priatelj, čemu si prišel? Ali s poljubom izdajaš Sina človekovega?“

Na to stopi Jezus pred druhal in jo vpraša: „Koga iščete?“ Odgovorijo mu: „Jezusa Nazareškega.“ Jezus jim reče: „Jaz sem.“ Tedaj vsi odstopijo in na zemljo popadajo. Ko so bili vstali, jih Jezus zopet vpraša: „Koga iščete?“ Odgovorijo mu: „Jezusa Nazareškega.“ Jezus odvrne: „Povedal sem vam, da sem jaz; ako tedaj mene iščete, pustite te pri miru.“

Tedaj potegne Peter svoj meč in odseka hlapcu velikega duhovna desno uho. Hlapcu je bilo ime Malh. Jezus pa reče Petru: „Vtakni meč v nožnico!“ In Jezus se dotakne Malhovega ušesa in mu ga zaceli.

Potem so Jezusa prijeli in zvezali. Vsi učenci so ga zapustili in zbežali. Le Peter in Janez sta šla od daleč za njim.

26. Jezusa k smrti obsodijo.

Druhal je Jezusa peljala k velikemu duhovnu *Kajfu*. Pri njem so bili zbrani pismarji in starašine ljudstva. Veliki duhoven in ves zbor bi bili radi našli kaj nad Jezusom, da bi ga mogli k smrti obsoditi; pa niso mogli ničesar najti.

Tedaj vstane veliki duhoven in reče Jezusu: „*Rotim te pri živem Bogu, da nam poveš, ali si ti Kristus, Sin Božji?*“

Jezus odgovori in reče: „Jaz sem!“

Tedaj veliki duhoven raztrga svoje oblačilo in reče: „*On Boga preklinja! kaj se vam zdi?*“

In vsi zavpijejo: „*Smrti je vreden!*“

Na to so Jezusa odpeljali in do jutra stražili. V tem času so ga vojaki in hlapci zasramovali. *V obraz so mu pljuvali, s pestmi ga bili po licu in za uho, ter ga preklinjali.*

Zdaj je bilo Judežu žal, da je Gospoda izdal. Prinesel je trideset srebrnikov velikim duhovnom nazaj in jim rekel: „Grešil sem, ker sem prodal nedolžno kri.“ Veliki duhovni pa so rekli: „Kaj to nam mar? Ti glej!“ In Judež je vrgel denar v tempelj, je šel in se z vrvjo obesil.

27. Jezusa bičajo.

V tistem času je bil *Poncij Pilat* deželni poglavar v *Judeji*. K temu so rano zjutraj pripeljali Jezusa, da bi ga dal Pilat umoriti. Ali Pilat je spoznal, da

so višji duhovni Jezusa le iz nevošljivosti izdali. Skušal ga je torej izpustiti. Veliki duhovni pa so ljudstvo podšuntali, in vsi so vpili: „*Križaj ga, križaj ga!*“

Pilat jim odgovori: „Kaj pa je hudega storil? Jaz ne najdem krivice na njem. Dal ga bom bičati in potem ga bom izpustil.“ Na to ukaže Jezusa odpeljati in *bičati*.

28. Jezusa s trnjem kronajo.

Ko je bil Jezus bičan, slekli so ga vojaki in mu ognili škrlatni plašč. *Spletli so tudi trnjevo krono in*

mu jo pritiskali na glavo. V desnico so mu dali trst. Potem so pred njim poklekali in ga zasramovali, rekoč: „Pozdravljen bodi kralj judovski!“ Drugi so vanj pljuvali, ga s pestmi za uho bili, trst mu iz roke jemali in ga po glavi tolkli.

Kdo te Jezus je udaril?
Kdo pregrozno razmesaril?
Kdo ti venčal sveto glavo
Z ostro trnjevo opravo?
Oh, moj greh je tega kriv,
Bodi Jezus milostljiv!

29. Jezus k smrti obsojen.

Še enkrat je Pilat poskusil Jezusa rešiti. Torej reče Jezusa pred ljudstvo postaviti. In Jezus stopi pred ljudstvo s trnjevo krono na glavi in v škrlatni plašč ogrnjen. Pilat jim reče: „*Glejte, človek!*“

Ali veliki duhovni in njih druhal so kričali: „*Križaj ga, križaj ga!*“

Pilat je rekel: „Jaz ne najdem nobene krivice nad njim.“

Judje odgovorijo: „Mi imamo postavo in po tej postavi mora umreti, ker se je sam delal Sina Božjega.“

Zdaj je Pilat zadnjokrat poskusil Jezusa rešiti. Judje pa so kričali: „Ako tega izpustiš, nisi cesarjev prijatelj!“

Na to je vzel Pilat vode, umil si je roke v pričo ljudstva in rekel: „Jaz sem nedolžen nad krvjo tega Pravičnega; vi glejte!“

Vse ljudstvo odgovori: „Njegova kri naj pride na nas in naše otroke.“

In Pilat jim je dal Jezusa, da ga križajo.

30. Jezus težki križ nese.

Tedaj so vojščaki Jezusa prijeli. Slekli so mu škrlatni plašč, oblekli mu spet njegovo oblačilo, in ga odpeljali, da bi ga križali. *On sam je nesel svoj križ.*

Tako gre Jezus skoz mesto na morišče, ki se je imenovalo *Golgata* ali *Kalvarija*, to je: mesto mrtvaških glav. Ž njim so tudi peljali dva razbojnika, da bi ju križali.

Mož, z imenom Simon, je prišel ravno s polja in hotel mimo iti. Vojaški hlapci so ga ustavili in priporali, da je pomagal Jezusu križ nesti.

Veliko ljudi je šlo za Jezusom. Med temi so bile tudi nekatere pobožne žene, ki so Jezusa milovale in objekovale.

Kakor ovca je peljan v mesnico in ne odpre svojih ust.
(Iz. 53, 7.)

31. Jezusa križajo.

Okoli poldneva je prišel Jezus na goro Kalvarijo. Vojaki mu ponudijo vina, kateremu so bili žolča primešali. Jezus ga je pokusil, pa ni hotel piti. — *Potem so ga križali.*

Z Jezusom so križali dva razbojnika, enega na desni, drugega na levi strani, Jezusa pa na sredi.

Vojščaki so vzeli Jezusovo obleko in so jo na štiri dele razdelili, za vsakega vojaka en del. Suknje pa,

ki je bila brez šiva, niso hoteli razrezati. Zato so za njo vadjali. Potem so Jezusa stražili.

On me je ljubil, in samega sebe za me dal. (Gal. 2, 20.)

O jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta, usmili se nas!

Jezus vtisni rane svoje

Mi globoko v srce moje!

32. Jezus govori sedem besed in umrje.

1. Veliki duhovni in drugi Judje so zasramovali Jezusa in rekli: „Ako si Sin Božji, stopi s križa! Dru-

gim je pomagal, sam sebi ne more pomagati.“ Jezus pa je molil: „*Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!*“

2. Tudi eden izmed razbojnikov, ki sta bila ž njim križana, je Jezusa preklinjal. Rekel je: „Ako si ti Kristus, pomagaj sam sebi in nama.“ Drugi ga je posvaril in rekel: „Midva sva prejela, kar sva zaslužila; ta pa ni nič hudega storil.“ Potem se je obrnil k Jezusu in ga prosil, rekoč: „Gospod, spomni se mene, kedar prideš v svoje kraljestvo.“ Jezus mu je odgovoril: „*Resnično ti povem, še danes boš z menoj v raju.*“

3. Zraven križa je stala mati Jezusova in učenec, ktereга je Jezus ljubil. Materi je Jezus rekel: „*Glej, tvoj sin!*“ Učencu pa: „*Glej, tvoja mati!*“ Od tiste ure je učenec Janez Marijo k sebi vzel in za njo skrbel.

4. Okoli poldneva je solnce otemnelo in tema je nastala po celi zemlji tri ure. Tedaj je Jezus glasno zavpil: „*Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?*“

5. Čez nekoliko časa reče Jezus: „*Žejen sem!*“ Tedaj vojak vzame gobo, jo v kis namoči in Jezusu na trstu k ustom pomoli.

6. Jezus vzame nekoliko kapljic kisa na jezik in reče: „*Dopolnjeno je.*“

7. Potem na glas savpije: „Oče, v tvoje roke izročim svojo dušo.“ Po teh besedah je nagnil glavo in dušo izdihnil.

In glej, zemlja se trese in skale pokajo. Grobi se odpirajo in veliko trupel svetnikov je vstalo. Stotnika in vojake, ki so Jezusa stražili, je groza prevzela. Djali so: „Resnično, ta človek je bil pravičen, ta je bil Sin Božji!“

Tudi ljudstvo je na prsi trkalo in molče šlo nazaj v Jeruzalem.

Solnce in luna zgubita svetlobo,
Močno žalujejo božje stvari;
Sovražnikov glejte strašno hudobo,
Ko se Sin Božji na križu vmori:
Mi pa kristjani le srčno žalujmo,
Solze kesanja oko naj rosi,
K njemu, ki za nas umira, vzdihujmo,
Njega častimo in molimo vsi!

33. Jezusovo truplo prebodejo in pokopljejo.

Proti večeru vzela je eden vojakov sulico in Jezusu stran prebodel. In pri tej priči je tekla iz nje kri in voda.

Potem sta dva imenitna svetovalca truplo Jezusovo s križa snela. Zavila sta ga v čisto platno in ga položila v nov grob, ki je bil v skalo vsekano. Pred grob sta zavalila velik kamen.

Drugi dan so prišli veliki duhovni, postavili so stražo pred grob in kamen zapečatili.

O presladko Jezusa Srce!
Daj, da vedno bolj ljubim Te!

34. Jezus od mrtvih vstane.

Jutro tretjega dne je napočilo. In glej, velik potres je nastal. Angelj Gospodov je namreč prišel z nebes, je kamen odvalil in nanj sedel. Njegovo obličje je bilo kakor blisk, in njegovo oblačilo belo kakor sneg. *In Jezus je od mrtvih vstal in veličastno iz groba šel.* Stražniki so od straha trepetali in na tla popadali, kakor da bi bili mrtvi.

Tisto jutro so šle neke pobožne žene k grobu. Hotele so namreč Jezusovo telo maziliti. Ko so se pa grobu bližale, videle so, da je kamen odvaljen. In angelj jim je rekel: „Ve iščete Jezusa Nazareškega, križanega. *Vstal je in ga ni tukaj.* Idite in povejte njegovim učencem in Petru.“

Odvaljen je kamen, moj Jezus živi,
On vstal je iz groba iz lastne moči;
Premagal je pekel, moč smrti razdjal;
To meni up daje, od mrtvih bom vstal.

35. Jezus se prikaže učencem in postavi zakrament svete pokore.

Zvečer tistega dne so bili zbrani apostoli in drugi učenci v hiši v Jeruzalemu. Ker so se Judov bali, so bili vrata zaklenili. Kar stoji Jezus v sredi med njimi in pravi: „Mir z vami! Jaz sem, ne bojte se!“ In učenci so se razveselili, da so Gospoda videli. Spet je rekel Jezus: „Mir vam bodi! Kakor je Oče poslal mene, tako jaz pošljem vas.“ Tedaj je v nje dihnil in rekel: „Prejmite svetega Duha. Kterim bote grehe odpustili, so jim odpuščeni; in katerim jih bote pridržali, so jim pridržani.“

In zginil je spred njihovih oči.

Spoštuj visoko mašni stan,
Od Boga mašnik je poslan.

36. Jezus izroči Petru najvišjo pastirsko službo.

Po vstajenju je ostal Jezus še štirideset dni na zemlji. Z mnogimi dokazi je apostolom spričal, da živi, in je govoril ž njimi o Božjem kraljestvu.

Tudi drugim učencem se je Jezus prikazal, nekdam celo več kakor 500 učencem naenkrat.

Nekega dne je bilo sedem učencev pri Genezareškem jezeru; med temi Peter, Jakob in Janez. Naenkrat je stal Jezus pri njih ob jezeru. In je ž njimi govoril in jedel.

Potem je Jezus rekel Simonu Petru: „Simon, sin Jonov, ali me ljubiš bolj, kakor ti le?“ Peter je odgovoril: „Da, Gospod, ti veš, da te ljubim.“ Jezus mu reče: „*Pasi moja jagnjeta!*“ Potem vpraša Jezus drugič: „Simon, Jonov sin, ali me ljubiš?“ Peter odgovori:

„Da, Gospod, ti veš, da te ljubim.“ Jezus reče: „*Pasi moja jagnjeta!*“ In tretjič vpraša Jezus: „Simon, sin Jonov, ali me ljubiš?“ Tedaj je postal Peter žalosten in je rekel: „Gospod, ti vse veš; ti veš, da te ljubim.“ In Jezus mu reče: „*Pasi moje ovce!*“

37. Jezus gre v nebesa.

Zadnjokrat se je prikazal Jezus enajsterim štirideseti dan po vstajenju v hiši v Jeruzalemu. Jedel je z njimi, ter jim ukazal v Jeruzalemu ostati, dokler jim ne pošlje svetega Duha. Potem še le naj pridigajo Judom in nevernikom.

Jezus je rekel: „*Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji; torej pojdite in učite vse narode in krščujte jih v imenu Očeta in Sina in svetega Duha, in učite jih spolnovati vse, kar sem vam zapovedal. In*

glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta. Kdor veruje in se da krstiti, bode zveličan; kdor pa ne veruje, bode pogubljen.“

Potem je Jezus peljal apostole vun na Oljsko goro. Povzdignil je svoje roke ter apostole blagoslovil. In ko jih je še blagoslavljal, se je vpričo njih vzdignil *in šel v nebesa*. Apostoli so molili in gledali za njim, dokler ga ni svetel oblak zakril in vzel njih očem.

Ko so še apostoli za njim gledali, glej, stala sta dva angelja v belih oblačilih pri njih ter govorila: „Možje Galilejci! kaj stojite in gledate v nebo? - Ta Jezus, ki je bil vzet od vas v nebo, bode zopet ravno tako prišel, kakor ste ga videli iti v nebo.

Tedaj se apostoli veseli vrnejo v Jeruzalem.

Radost naj srce navdaja,	Kaj še delamo na sveti?
Jezus gre v sveto nebo,	Glava šla je v sveti raj,
Nam pripravljat delež kraja,	Le v nebo nam je želeti,
Kamor nas poklical bo.	Vživati ga vekomaj.

38. Jezus pošlje svetega Duha.

V Jeruzalemu so se apostoli podali v tisto hišo, kjer so se navadno zbirali. V molitvi so pričakovali svetega Duha, in ž njimi Marija, mati Jezusova in drugi učenci. Bilo jih je okoli 120 oseb.

Deseti dan potem nastane naglo šum z neba, kakor piš silnega viharja, ter napolni vso hišo, v kateri so bili učenci zbrani. Plameni v podobi ognjenih jezikov so se prikazali vsakemu nad glavo. *In vsi so bili na-*

polnjeni s svetim Duhom in so začeli govoriti v mnogoterih jezikih.

Ko se je šum zaslíšal, prihitela je velika množica pred hišo, kjer so bili apostoli zbrani. Sedaj Peter iz

hiše stopi in oznanjuje Judom; da je Jezus od mrtvih vstal in sedi na desnici Božji. Mnogo jih je verovalo in so bili krščeni, ter so postali pravoverni kristjani. Tako jih je bilo tisti dan do 3000 duš v družbo pravovernih kristjanov, to je: *v cerkev sprejetih.*

Sveti Duh pričakovan,
Luči vir z nebes poslan,
Pridi in razsveti me,
Pridi in okrepi me!
Daj resnico mi spoznati,
Tebi vedno zvest ostati!

39. Cerkev Jezusova se razširja.

Po binkoštnih praznikih so šli apostoli po svetu k Judom in nevernikom, in so oznanjevali Jezusa in njegove nauke. V imenu Jezusovem so delali tudi veliko čudežev. S temi čudeži je Gospod potrjeval njih pridigo.

Število vernikov je bilo vedno večje in cerkev Jezusova se je vedno bolj razširjala. Zato so si apostoli izbrali namestnikov in pomočnikov. Molili so nad njimi in jim roke pokladali, ter jih posvetili v škofe in mašnike.

Poglavar cerkve je bil Peter, katerega je bil Gospod za najvišjega pastirja postavil. Naslednik svetega Petra so rimski papež. Nasledniki drugih apostolov so škofje, in pomočniki škofov so mašniki.

Tako obstoji sveta katoliška cerkev že skoro 1900 let in bo obstala, dokler Sin Božji, ki jo je postavil, spet ne pride, da bo sodil žive in mrtwe.

„Kdor vas posluša, mene posluša, kdor vas zaničuje, mene zaničuje“ (Luk. 10, 16).

Le ena prava cerkev je,
V njej najde se vzveličanje;
Le tistega Bog rad ima,
Kedor za mater jo spozna.

KAZALO.

Zgodbe Stare Zaveze.

	Stran
1. Vstvarjenje sveta	1
2. Vstvarjenje in greh angeljev	2
3. Vstvarjenje prvega človeka in raj	3
4. Greh prvih starišev	4
5. Kazen za prvi greh in obljuba odrešenika	5
6. Kajn in Abel	6
7. Pobožni Noe stavi barko	8
8. Vesoljni potop	9
9. Noe pride iz barke in daruje	11
10. Bog pokliče Abrahama	12
11. Abraham hoče svojega sina Izaka darovati	13
12. Jožefa bratje sovražijo	15
13. Jožef od svojih bratov prodan	16
14. Jožef v Putifarjevi hiši	17
15. Jožef v ječi	18
16. Jožef povišan	19
17. Jožefovi bratje gredo v Egipt	21
18. Jožefovi bratje gredo drugokrat v Egipt	23
19. Jožef še enkrat skuša svoje brate in se jim da spoznati	24
20. Jakob gre v Egipt	27

21. Mojzesovo rojstvo	28
22. Mojzes pobegne ter postane rešitelj svojega ljudstva	30
23. Strašni čudeži v Egiptu	32
24. Velikonočno jagnje in izhod iz Egipta	33
25. Izraelci gredó skoz rudeče morje	35
26. Čudeži v puščavi	37
27. Bog da deset zapovedi na gori Sinaj	38
28. Izraelci v obljubljeni deželi. Ajdovska ljudstva	40

Zgodbe Nove Zaveze.

1. Angelj Gabrijel naznani Janezovo rojstvo	42
2. Angelj Gabrijel naznani rojstvo Jezusovo	43
3. Marija obišče svojo teto Elizabeto	45
4. Rojstvo Gospoda Jezusa Kristusa	47
5. Angelj naznani pastirjem Jezusovo rojstvo	47
6. Modri iz jutrove dežele Jezusa molijo	49
7. Jezus v tempelju darovan	51
8. Jezus beži v Egipt	52
9. Dvanajstletni Jezus v tempelju	54
10. Janez krstnik Jezusu pot pripravlja	56
11. Janez Jezusa krsti	56
12. Jezusov prvi čudež v Kani Galilejski	57
13. Jezus uči in bolnike ozdravlja	59
14. Jezus mladeniča v Najmu od mrtvih obudi	60
15. Jezus vtolaži vihar na morju	62
16. Jezus nasiti 5000 mož	63
17. Jezus uči svoje učence moliti	65
18. Prilika o bogatinu in ubogem Lazarju	65
19. Jezus blagoslavlja otroke	66

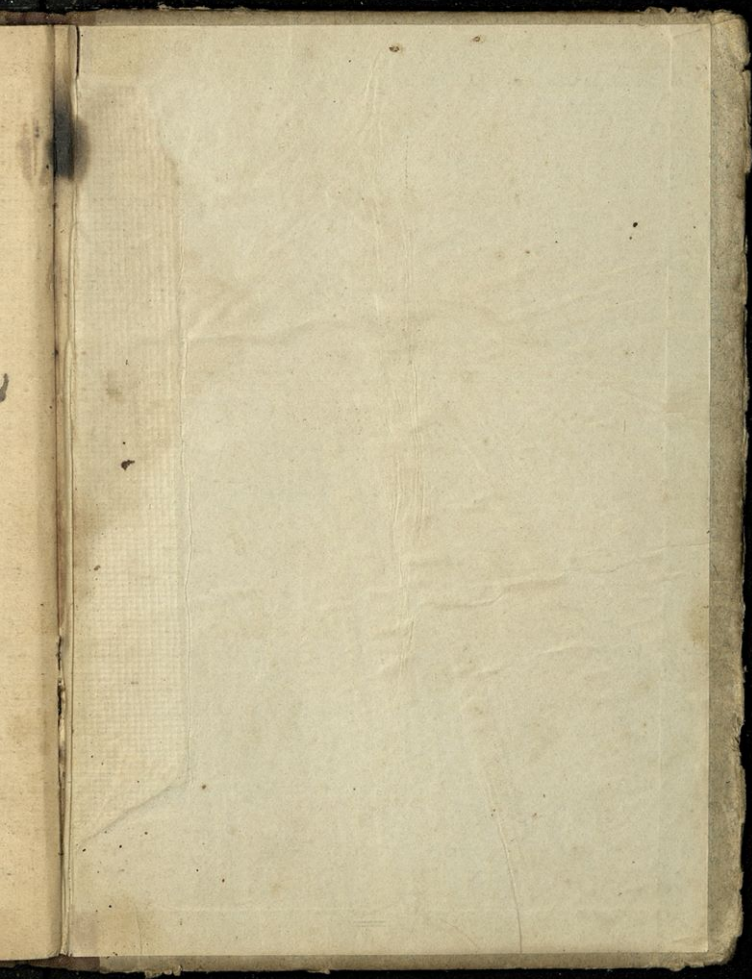
	Stran
20. Jezus Lazarja od mrtvih obudi	67
21. Jezus da zapoved ljubezni	69
22. Jezus govori o poslednji sodbi	70
23. Jezus postavi zakrament presvetega rešnjega Telesa . .	71
24. Jezus na Oljski gori krvavi pot poti	72
25. Jezusa vjamejo	74
26. Jezusa k smrti obsodijo	75
27. Jezusa bičajo	75
28. Jezusa s trnjem kronajo	76
29. Jezus k smrti obsojen	78
30. Jezus težki križ nese	79
31. Jezusa križajo	80
32. Jezus govori sedem besed in umrje	81
33. Jezusovo truplo prebodejo in pokopljejo	83
34. Jezus od mrtvih vstane	84
35. Jezus se prikaže učencem in postavi zakrament svete pokore	86
36. Jezus izroči Petru najvišjo pastirsko službo	86
37. Jezus gre v nebese	88
38. Jezus pošlje svetega Duha	89
39. Cerkev Jezusova se razširja	91

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000052909

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

412461

Važno za poduk v zg

V Herderjevi zalogi (*Dru*)
se dobivajo pri vseh knjigotrč

Slike zgodeb Svetega Pisma.

Štirideset podob najvažnejših dogodeb

Starega in Novega Zakona.

40 litografovanih in barvanih listov.

Velikost listov: 44 na 50 cm.

Barvane slike 3 k 40 h; lakirane 20 k 88 h; v lepem na
pol platnenem zavitku (nevezane) 19 k 70 h; lakirane 22 k 18 h;
v hrastovem okviru 26 k 40 h; lakirane 28 k 88 h. —
Posamezne slike barvane po 42 h, nebarvane po 36 h.

Te slike prilepljene na trdi papir stanejo:

20 komadov (ne lakirane)	31 k 60 h.
20 " (lakirane)	34 k 08 h.
40 " (ne lakirane)	41 k 10 h.
40 " (lakirane)	43 k 58 h.

Razume se, da se pošlje vse franko, z zavitkom vred.

Te slike so se do zdaj izdale v nemškem, francoskem,
angleškem, holandskem, madjarskem, španskem, češko-poljsko-
hrvaškem jeziku (Slikovna Biblija).